

Liahona

Res
Bent Arco
A205.5
DISBAN
2003
Jul

Liahona

PÅ OMSLAGET
Glasmosaik af Tom Holdman. Foto: Floyd og Tom Holdman. Se »Glimt af historien, glimt af lys«, s. 8.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Illustration: Dilleen Marsh.

SE S. 16

ARTIKLER

- 2 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Det ægteskab, som varer ved
Præsident Gordon B. Hinckley
- 8 Glimt af historien, glimt af lys
- 25 Besøgslærerindebudskabet: Bered dig på at modstå fristelse
- 26 Frelserens besøg i åndeverdenen *Eldste Spencer J. Condie*
- 31 Det Nye Testamente i korte træk: De tidlige apostle – deres liv og breve
- 42 Sidste dages hellige røster
Betroet hendes varetægt *Annette Candland Alger*
Jeg fandt ikke Gud – han fandt mig *Jochen A. Beisert*
Tak, fru Pfeil *Carl Nelson*
- 48 Sådan anvender du *Liahona* for juli 2003

ISÆR FOR UNGE

- 16 Følg i tro *Eldste Joseph B. Wirthlin*
- 21 Plakat: Elsk Gud af hele dit hjerte
- 22 Låst ude *Michele Tolley*
- 34 Bestå med ære *Gabriel González*
- 36 Lys i mystikkens land *Lynne S. Topham*
- 47 Vidste du det?

LILLE LIAHONA

- 2 Vi lytter til profetens røst: Bønnens livline
Præsident James E. Faust
- 4 Historier fra Det Nye Testamente: Apostlene leder Kirken; Peter helbreder en mand
- 9 Tempelkort
- 10 Bens gave *Howard R. Driggs*
- 13 Små venner: Flet et pionerbillede
- 14 Fællestid: »Følg mig« *Vicki F. Matsumori*
- 16 Særlige vidner: Troens skjold
Præsident Boyd K. Packer

SE S. 36

Juli 2003 152. årgang, Nummer 7
LIAHONA 229987 110

Jesu Krist Kirke of Sdste Dages Helliges officielle tidsskrift
på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wilfrin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West
Adm. direktør: David L. Frischnecht

Redaktionel leder: Victor D. Cove

Creative leder: Allan R. Layborg

Chefredaktør: Richard M. Romney

Redaktører: Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Dan L. Secor
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Borrett, Ryan Carr,
Linda Stråhle Cooper, LaRene Porter Gauri, Shanna Ghazvini,
Janifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Corie Kasten, Melvin
Leavitt, Maljyn Minsion, Sally J. Oskayik, Adam C. Olson,
Judith M. Peller, Jonathan H. Stephenson, Rebecca M. Taylor,
Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBergher, Julie Wardell,
Kimberly Webb, Monica Weaks

Ledende Art Director: M. M. Kawasaki

Art Directors: J. Scott Krusdson, Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Hjælpe og produktion: Fay R. Andrews, C. Kimbel Bott, Howard
Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent
Christison, Shari Cook, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Paxon, Mark W.
Robison, Brad Tades, Karl A. Todd, Claudie E. Womer

Marketingleder: Larry Hiller

Tyktæf: Kay W. Briggs

Distributionschef: Kim J. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionsens adresse: Translation Division,
Bourpas Alle 128, 1. fl., DK-2000 Frederiksberg,
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirken: Lane Henriksen

Tagning af abonnemnt eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftrepræsentant eller direkte
til Servicestørelsen i Göteborg, Ulvundagatan 24,
S-412 80 Göteborg, Tlf 0046-31 77 88 976,
Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementprisen på
DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på
girkontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller med e-mail til enr-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder kompass eller vejviser) udgives på albansk, armensk, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk,
fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, israelsk, italiensk,
japansk, kirgizisk, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk,
malagassisk, marshallspørg, mongolsk, norsk, polsk, portugalsk,
rumænsk, russisk, serbisk, slovakisk, slovensk, spansk,
svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugus, thai, tjekkisk, longersk,
tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. Alle numre pr. år
varierer fra syv til syv og tolv.

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:

July 2003 Vol. 152 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Danish
(ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days'
notice required for change of address. Sixty days'
notice from a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
must be taken by phone. (Canada Post Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

»GØR DET RETTE«

Tak for ældst Richard G. Scotts artikel
»Gør det rette« i martsnummeret 2001 af
Liabona (spansk). Da jeg opdagede, at min
datter og en ung mand var blevet forelsket i
hinanden, skønt de begge var meget unge,
blev jeg vred og sagde noget, som ikke var
godt. Men den aften bad jeg Gud om at
hjælpe mig med at hjælpe de to unge.

Næste dag læste jeg artiklen og fandt svaret.

Jeg talte med min datter, og vi græd
sammen, mens jeg læste nogle afsnit op fra
artiklen. Derefter talte jeg med den unge
mand, læste afsnittene for ham og bad ham
om at tilgive mig. Han havde også læst
Liabona, og han forstod, at de råd, som
blev givet, ikke bare var mine egne tanker.
Det var en apostel, som havde givet det råd.
Den oplevelse knyttede os alle tre tættere
sammen. Jeg ved ikke, hvad jeg skulle have
gjort uden ældste Scotts råd.

Rosario Colmenares,

Chorrillos Ward,

Chorrillos Stav i Lima i Peru

UNDERVISNING: DEN STØRSTE KALDELSE

For noget tid siden besøgte jeg en ven,
som tilhører et andet srossamfund. Jeg
havde ofte talt med ham om vores kirke,
men han var ikke interesseret. Derfor over-
raskede det mig, da han fortalte mig, at
han var ved at læse en håndbog, som hed

Undervisning: Den største kaldelse. Han
var meget begejstret for indholdet. Jeg
spurgte ham, hvor han havde den fra, efter-
som jeg, der er medlem af og leder i Kirken,
endnu ikke havde fået et eksemplar af den.
Han svarede, at han havde fået den af sin
nevø, som havde fået den af en anden.

Jeg er min himmelske Fader meget
taknemlig for standardværkerne og alle
Kirkens udgivelser. De er en hjælp ikke
blot for sidste dages hellige, men for hele
verden.

Felipe Urbina,

Ruben Dario Gren,

Ruben Dario Distrito,

Managua i Nicaragua

PRÆSIDENT HINCKLEYS RÅD HJÆLPER UNGE

Jeg er 16 år gammel. I dag læste jeg i et
nummer af *Liabona* (spansk), som en ven
havde lånt mig, og det mindede mig om,
hvor meget profetens råd har hjulpet mig.
Jeg ved, at Kirken er sand, min mine for-
ældre vil ikke have, at jeg bliver døbt. Så jeg
har hjulpet missionærerne og er kommet i
Kirken i halvandet år nu.

Det er rart at vide, at der er en profet,
som taler med Gud og åbenbarer hans vilje
for os. Jeg har set ham flere gange ved
generalkonferencer og satellittransmissioner,
hvor han har rådet de unge til at være
rene og være gode eksempler for andre.
Det råd har hjulpet mig til at vise mine klas-
sekammerater, at Kirkens lærdomme er
sande, og at de kan hjælpe enhver, som vil
efterleve dem.

Mateo Pereyra,

Alto Alberi Ward,

Cordoba Vest Stav i Argentina

Det Ægteskab, som varer ved

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Tillad mig indledningsvis at fortælle om to oplevelser. Den første fandt sted for mange år siden, da jeg besøgte det nyopførte tempel i Washington D.C. Der var en del pressefolk til stede ved den lejlighed. De havde mange spørgsmål med hensyn til den smukke bygning, der var anderledes end andre kirkebygninger – anderledes med hensyn til hensigt, med hensyn til formål og med hensyn til hvem, der måtte komme inden for dens hellige mure.

Jeg forklarede, at når bygningen er blevet indviet som et Herrens hus, er det kun værdige medlemmer af Kirken, som har lov til at komme der, men inden den bliver indviet, i en periode på fra en måned til seks uger, er gæster velkomne til at blive vist rundt i hele bygningen. Vi er ikke ude på at skjule den for verden, men når den er blevet indviet, betragter vi den som værende så hellig, at et rent liv og streng efterlevelse af Kirkens standarder bliver et krav for at få adgang.

Vi talte om formålene med, at vi bygger templer. Jeg forklarede disse formål og lagde især vægt på det formål, som falder i alle tænksomme menneskers smag, nemlig

ægteskab for al evighed. Mens jeg gjorde det, kom jeg til at tænke på en oplevelse, som jeg havde, da templet i London havde åbent hus i 1958.

Et ungt par i England

Ved den lejlighed stod tusinder af nysgerrige, men oprigtige mennesker i en lang kø for at komme ind og se bygningen. En politbetjent, der skulle dirigere trafikken, bemærkede, at det var første gang, at han havde set englændere, der var så ivrige efter at komme ind i en kirke.

De, der besøgte bygningen, blev bedt om at gemme deres spørgsmål, indtil de havde gennemført rundvisningen. Hver aften besvarede jeg sammen med missionærerne spørgsmål fra interesserede. Da et ungt par kom ned ad trappen foran templet, spurgte jeg dem, om jeg kunne være behjælpelig med noget. Den unge kvinde sagde så: »Ja. Hvad er det for noget med »evigt ægteskab«, som vi hørte om i et af værelserne?« Vi satte os på en bænk under et ældgammelt egetræ, som stod i nærheden af porten. Vielsesringen om hendes finger viste, at de var gift, og den måde,

Var Fader, som elsker sine børn og ønsker det bedste for dem, har gjort det muligt, at disse helligste og ædleste af alle menneskelige forhold, nemlig ægteskab og familie, under bestemte omstændigheder, kan fortsætte.

som hun knugede sin mands hånd på, var tegn på, at de holdt meget af hinanden.

»Lad tale om jeres spørgsmål,« sagde. »Jeg går ud fra, at I er blevet viet af præsten.«

»Ja,« svarede hun. »Det er kun tre måneder siden.«

»Er I klar over, at samtidig med at præsten forrettede jeres vielse, bekendtgjorde han også jeres adskillelse?«

»Hvad mener du med det?« spurgte hun straks.

»I tror på, at livet er evigt, ikke?«

»Selvfølgelig,« svarede hun.

Jeg fortsatte: »Kan I forestille jer et evigt liv uden evig kærlighed? Kan I forestille jer evig lykke uden hinandens selskab?«

»Selvfølgelig ikke,« lød svaret med det samme.

»Men hvad sagde præsten, da han forrettede vielsen?

Om jeg ikke husker helt galt, så sagde han blandt andet:

»I medgang og modgang, indtil døden jer skiller. Han gik så langt, som han mente, at hans beføjelser rakte, og det er, indtil døden skiller jer. Faktisk tror jeg, at hvis I spurgte ham, så ville han benægte eksistensen af ægteskab og familie hinsides graven.

Men,« fortsatte jeg, »vor Fader, som elsker sine børn og ønsker det bedste for dem, har gjort det muligt, at disse helligste og ædleste af alle menneskelige forhold, nemlig ægteskab og familie, under bestemte omstændigheder, kan fortsætte.

Under den storeslåede og gribende samtale mellem Frelseren og hans apostle, sagde Peter: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og Herren svarede: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene.« Herren fortsatte så med at sige til Peter og de andre disciple: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.« (se Matt 16:13-19).

Ved denne vidunderlige overdragelse af myndighed gav Herren sine apostle det hellige præstedømmes nøgler, hvis magt strækker sig ud over livet og døden og ind i evigheden. Den samme myndighed er blevet gengivet til

jorden af de samme apostle, som besad det i gamle dage, nemlig Peter, Jakob og Johannes. Jeg fortsatte med at fortælle, at efter indvielsen af templet den følgende søndag, ville disse samme hellige præstedømmenøgler blive anvendt til gavn for mænd og kvinder, som kom ind i dette hellige hus for at blive viet. De bliver knyttet sammen i et forhold, som døden ikke kan opløse, og tiden ikke ødelægge.

Det var mit vidnesbyrd til dette unge par i England. Og det er mit vidnesbyrd til jer i dag og til alle over hele verden. Vor Fader i Himlen, som elsker sine børn, ønsker at skænke dem det, der giver lykke nu og i al evighed, og den findes ingen større lykke end den, som kan opnås i det mest meningsfyldte af alle menneskelige forhold – forholdet mellem mand og hustru, forældre og børn.

»Er kærlighed som en rose?«

For en del år siden blev jeg kaldt ud til hospitalet til en mor, som lå i de sidste stadier af en dødelig sygdom. Hun døde kort tid efter og efterlod sig mand og fire børn, heraf en lille dreng på seks år. Deres sorg var både inderlig, dyb og tragisk. Men gennem deres tårer skinnede en smuk og sikker tro på, at ligesom der nu herskede en sorgfuld adskillelse, skal der en dag være et glædeligt gensyn, for det ægteskab var begyndt med en besegling for tid og al evighed i Herrens hus med det hellige præstedømmes myndighed.

Enhver mand, som oprigtigt elsker en kvinde, og enhver kvinde, som oprigtigt elsker en mand, håber og drømmer om, at deres forhold kan vare evigt. Men ægteskabet er en pagt, der besegles af en given myndighed. Hvis den myndighed udelukket er staten, eksisterer ægteskabet kun så længe staten har beføjelser, og de beføjelser ender med døden. Men hvis man til statens myndighed tilføjer begavelsens myndighed, der er givet af ham, der overvandt døden, så varer det parforhold ved i det næste liv, hvis begge parter i ægteskabet lever op til løfterne.

Da jeg var meget yngre og mindre skrøbelig, dansede vi til en sang, hvis tekst lød nogenlunde sådan her:

*Er kærlighed som en rose?
Den sætter blomst i vår
men visner bort og dør,
når vi til efteråret når.*

Det var jo bare en populær dansemelodi, men det er et spørgsmål, som er blevet stillet gennem århundrederne af mænd og kvinder, som har elsket hinanden og har set ud over dagen i dag og rettet blikket mod evigheden.

Vi kan svare nej til det spørgsmål og bekræfte, at i Herrens åbenbarede plan er kærlighed og ægteskab ikke som en rose, der visner, når sommeren er forbi. Men de er evige, lige så sikkert som himlens Gud er evig.

Men denne gave, som er mere dyrebar end nogensinde, har sin egen pris – nemlig selvdisciplin, dyd og lydighed mod Guds befalinger. Det kan være vanskeligt, men det er muligt med den motivation, som udspringer af at forstå sandheden.

»Vidnesbyrd på deres læber«

Præsident Brigham Young (1801-1877) sagde engang: »Der findes ikke en ung mand i vores samfund, der ikke ville være villig til at rejse herfra til England for at blive gift på den rette måde, hvis han forstod tingene, som de er; der findes ingen ung kvinde i vores samfund, som elsker evangeliet og ønsker dets velsignelser, der ville gifte sig på nogen anden måde.«¹

Mange er rejst så langt, ja, endog længere, for at opnå tempelelsens velsignelser.

Jeg har set en gruppe sidste dages hellige fra Japan, som – før der blev opført et tempel i deres eget land – havde nægtet sig selv mad for at kunne få råd til den lange rejse til templet i Laie på Hawaii. Inden vi opførte et tempel i Johannesburg i Sydafrika, mødte vi folk, som havde givet afkald på nødvendigheder for at kunne få råd til den 11.000 km lange flyvetur fra Sydafrika til templet i Surrey i England. Der var et lys i deres øjne, smil i deres ansigter og vidnesbyrd på deres læber, som bekræftede, at det havde været alle ofrene værd.

Og jeg kan huske, at jeg i New Zealand for mange år siden hørte et vidnesbyrd fra en mand, som kom fra den fjerneste ende af Australien, som var blevet viet af de borgerlige myndigheder, men som så siden var blevet

I Herrens plan er kærlighed og ægteskab ikke som en rose, der visner, når sommeren er forbi. De er evige. Men denne gave har sin egen pris – nemlig selvdisciplin, dyd og lydighed mod Guds befalinger.

Forestil jer, at
Johnny siger
til Mary: »Jeg
vil have dig til bustru
og mor til vores børn.
Men jeg vil hverken
have dig eller dem
for evigt.« Det lyder
fjøllet, ikke?

medlem af Kirken sammen med sin hustru og sine børn, og derefter var rejst den lange vej tværs over det store kontinent, over Det Tasmanske Hav til Auckland og videre ned til templet i den smukke dal Waikato. Så vidt jeg husker, sagde han: »Vi havde ikke råd til at komme. Vores jordiske gods bestod af en gammel bil, vore møbler og vore tallerkener. Jeg sagde til min familie: »Vi har ikke råd til at rejse.« Så kiggede jeg på min smukke hustru og vores dejlige børn og sagde: »Vi har

ikke råd til ikke at rejse. Hvis Herren vil give mig styrke, kan jeg arbejde og tjene penge til en anden bil og nye møbler og tallerkener, men hvis jeg skulle miste en af mine kære, ville jeg være fattig både i dette liv og i det næste.«

**Gift jer på den rette måde
og lev rigtigt**

Hvor er mange af os dog kortsynede, hvor er vi dog tilbøjelige til at leve i nuet uden

tanke for fremtiden. Men fremtiden kommer, og med den også død og adskillelse. Hvor er den vished dog dejlig og den fred trøstende, som udspringer af kundskaben om, at hvis vi gifter os på den rette måde og lever rigtigt, kan vores forhold vare ved, selv om døden venter og tiden går. Mennesker kan skrive kærlighedssange og synge dem. De kan længes og håbe og drømme. Men alt dette er kun romantiske længsler, medmindre der udøves en myndighed, som er større end tiden og døden.

For mange år siden sagde præsident Joseph F. Smith (1838-1918): »Herrens hus er et ordens hus og ikke et forvirringens hus, og det betyder ... at ingen forening for tid og evighed kan fuldkommengøres udenfor Guds lov og udenfor hans hus' orden. Mennesker kan ønske at gøre det, de kan gennemgå formaliteterne i dette liv, men det vil ingen anerkendelse få, medmindre det er gjort og sanktioneret ved guddommelig myndighed, i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.«²

Må jeg afslutningsvis fortælle jer en historie. Den er opdigtet, men i princippet er den sand. Kan I forestille jer to unge mennesker på et tidspunkt, hvor månen er fuld, og roserne blomstrer, og en hellig kærlighed er opstået mellem dem? Johnny siger så til Mary: »Mary, jeg elsker dig. Jeg vil have dig til hustru og mor til vores børn. Men jeg vil hverken have dig eller dem for evigt. Kun for en tid, og så er det farvel.« Gennem tårer ser hun på ham der i måneskæret og siger: »Johnny, du er vidunderlig. Der er ingen anden i verden som dig. Jeg elsker dig, og jeg vil have dig til ægtemand og far til vores børn, men kun for en tid, og så er det farvel.«

Det lyder fjollet, ikke? Men er det ikke det, som en mand egentlig siger til en kvinde og en kvinde til en mand ved et frieri, hvor de har mulighed for at indgå et evigt forhold under »den nye og evige pagt« (L&P 132:19), men i stedet vælger at tilsidesætte det for en erstatning, som kun kan vare indtil døden?

Evigt liv

Livet er evigt. Himlens Gud har også gjort evig kærlighed og evige familieforhold mulige.

Gud velsigne jer, så at I, når I ser frem til eller overvejer jeres ægteskab, ikke blot kan se frem til et berigende ægteskab og rige og frugtbare familieforhold gennem hele dette liv, men til en endnu bedre tilværelse, hvor kærlighed og dyrebare bånd føles og opleves under Guds løfte.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren Jesus Kristus lever, han, gennem hvem denne myndighed er kommet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hans magt, hans præstedømme, findes iblandt os og udøves i hans hellige huse. Afvis ikke det, som han tilbyder. Lev værdigt til at kunne modtage det, og lad hans hellige præstedømmes helliggørende kraft besejle jeres ægteskab. ■

NOTER

1. *Kirkens præsdidenters lærdomme*: Brigham Young, 1997, s. 164.
2. *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 229.

FORSLAG TIL SAMTALEMENER FOR HJEMMELÆRERNE

Forbered dig under bøn på at fremlægge dette budskab på en måde, som opmuntrer dine elever til at deltage aktivt. Her er nogle få eksempler:

1. Spørg familiens medlemmer, om de nogensinde har måtte forklare evige ægteskaber for naboer eller venner. Lad dem fortælle, hvad de ville sige, hvis de blev bedt om at gøre det. Læs sammen, hvordan præsident Hinckley forklarede det for det unge par i England. Del familien op i grupper på to, og lad dem øve sig på at forklare evigt ægteskab.
2. Vis familien en rose eller en anden blomst. Spørg om, hvordan kærlighed er eller ikke er som en blomst. Læs sammen afsnittet »Er kærlighed som en rose?« Bær vidnesbyrd om, at det er Herrens plan, at kærlighed og ægteskab skal være evigt.
3. Hvis det synes passende, så tal om, hvad familiens medlemmer har sagt eller kunne sige i et frieri. Læs derefter de sidste fem afsnit af præsident Hinckleys budskab. Giv familien en opfordring til at gøre evigt ægteskab og en kærlig familie til deres toprioritet – uanset hvordan deres omstændigheder er i øjeblikket.

Glimt af historien,
glimt af

lys

I vinteren 1846-1847 boede cirka 3500 sidste dages hellige i bjælkehytter eller jordhuler i Winter Quarters, som var en beboelse i indianerterritoriet på Missouriiflodens vestbred. Andre 2500 boede på den anden side af floden i Iowa. De ventede alle på foråret, hvor de kunne fortsætte

deres vandring vestpå til Zion.

Denne vinter blev endnu en lidelse for de hellige, som allerede var svækkede efter deres udmattende vandring gennem Iowas mudder. Det var småt med fødevarer og forsyninger. Mange havde ikke noget ordentligt husly. Manglen på friske grøntsager førte til skørbug. Og 500 mænd var draget bort for at tjene i Mormonbataljonen, hvorved mange kvinder måtte

Herover: Templet i Winter Quarters i Nebraska. Til højre: Livets træ, som det ses fremstillet i det celestiale værelse.

*Håndværkere
skærer hvert enkelt
stykke glas ud
efter det angivne
monster.*

Øverst til højre: *Detalje af segolilje og »det levende vands kilde« (1 Nephi 11:25).*

Nederst til højre:

Vindue, som danner en del af væggen mellem foyeren og dåbslokalet.

Yderst til højre:

Paneler, som viser himmelhvælvs storhed med blandt andet Nordstjernen og Karlsvognen, som de stod d. 6. april 1830, da Kirken blev organiseret.

sørge for deres familie på egen hånd.

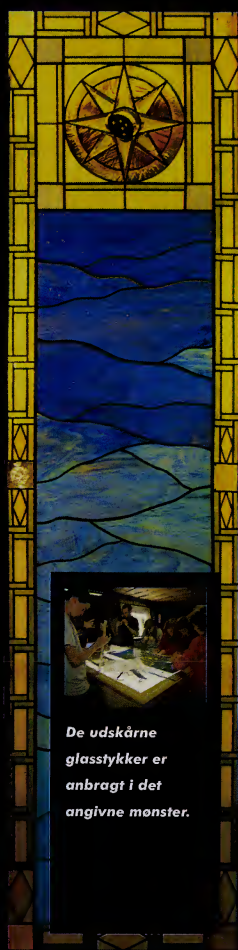
Om denne vinter skrev præsident Wilford Woodruff (1807-1898): »Jeg har aldrig set de sidste dages hellige i en situation, hvor de måtte gennemgå større lidelser eller svækkedes mere end ved denne lejlighed.«⁴

I dag føler sidste dages hellige en dyb ærbødighed for dette land og for de pionerer, som ydede så store ofre. Ved siden af pionerkirkegården – et synligt bevis på det offer – står templet i Winter Quarters i Nebraska. Det er et helligt hus bygget på hellig jord.

Tom Holdmans glasmosaikker understreger kunstnerisk stedets hellighed. Under den gyldne statue af englen Moroni ses

FOTO © 2001 INTELLECTUAL RESERVE, INC.

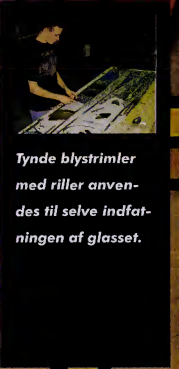
*De udskårne
glasstykker er
anbragt i det
angivne mønster.*

Til højre: Dette billede af den kilometertæller, som pionerne brugte, er blot et af 12 pionermotiver på vinduerne i venteværelset på første sal (herunder).

for eksempel seks paneler med farverige glasmosaikker. De tre øverste paneler skildrer himlene (se s. 11). Hvert panel indeholder et skibskompass. Midt i hvert kompas er stjerner og månen, som repræsenterer det celestiale og det terrestriale rige. Solens lysende stråler danner kranen om hver kompas, og det repræsenterer det celestiale rige. De nederste tre paneler viser en flod, bølgende bakker og vilde blomster.

Som ramme om alle seks paneler ses et mønster af rektangler og ruder. De rektangulære mønstre repræsenterer pionerernes bjælkehytter og minder os om de pionerer, som byggede Winter Quarters. Rudemønstr

Tynde blytrimler med riller anvendes til selve indfatningen af glasset.

Øverst til højre: *Detalje fra vinduet med olivenkvisten.* Nederst til højre: *Detalje af glasmosaik, som viser gyl-denris, segoliljer og andre blomster, der findes langs mormonru-ten.* Yderst til højre: *Templets dåbsbassin.*

repræsenterer det kunsthåndværk, som frembragtes af Omaha-stammen på hvis land Winter Quarters blev bygget.

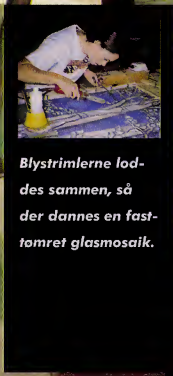
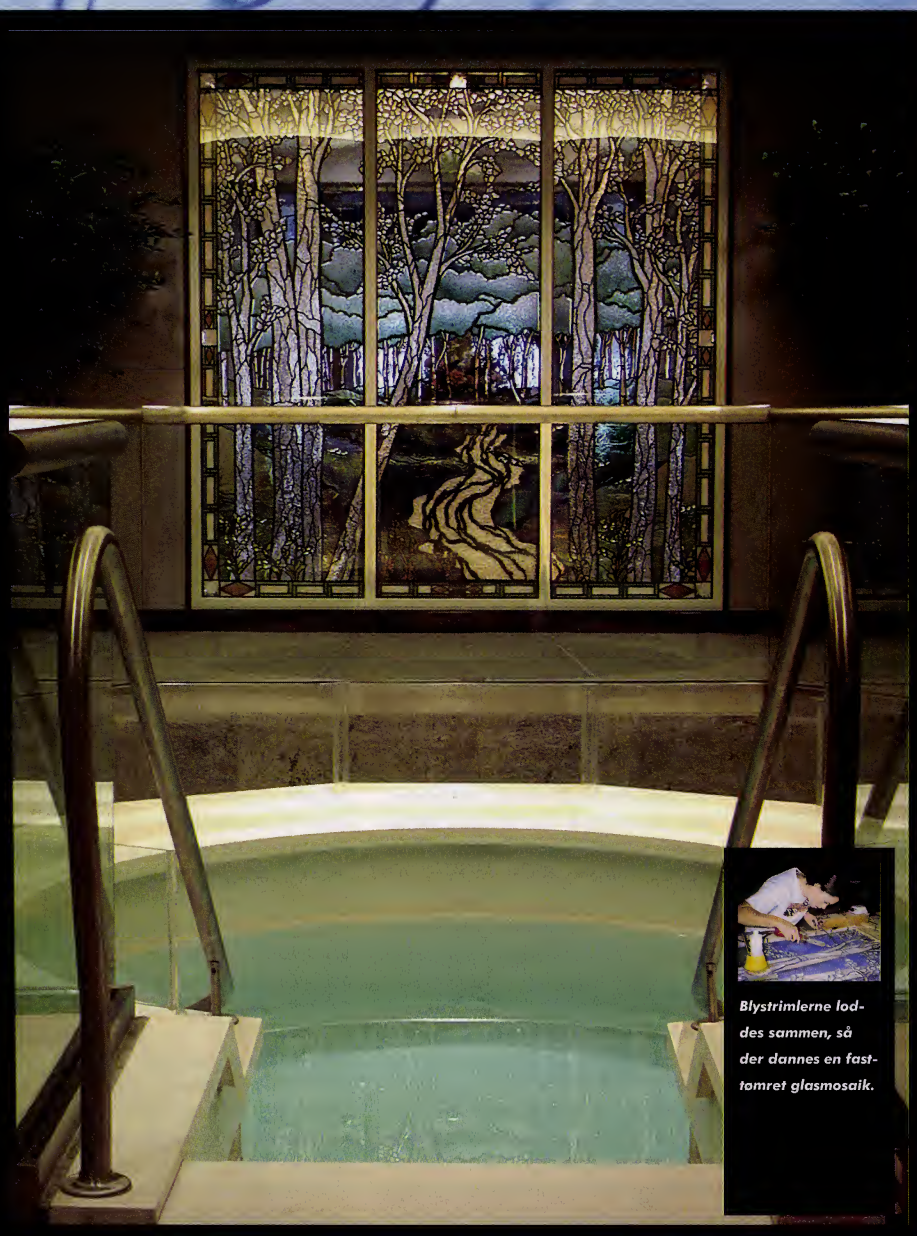
Overalt i templet skildrer glasmosaik-kerne »det sande vintræ« (se Joh 15:1) og det »levende vand« (se Joh 4:10). Og sådan bør det også være. Dette tempel er Herrens hus, hvor de sidste dages hellige indgår evige pagter. Vi »kommer til Kristus« (se Moroni 10:30), for han er »verdens liv og lys« (L&P 11:28).

Inden for murene af templet i Winter Quarters, som er bygget på dette historiske sted og fyldt med symbolske glasmosaikker, tilbyder vi vor Frelser, omgivet af glimt af historien og glimt af lys. ■

NOTE

1. Wilford Woodruffs dagbøger, 17.-21. november 1846. Kirkens slægtshistoriske og historiske afdelings arkiver.

*Blystrimlerne lod-
des sammen, så
der dannes en fast-
tomret glasmosaik.*

Følg i Tro

Kirkens spændende globale vækst har rettet vores opmærksomhed mod rigets forudsagte herlige fremtid. Samtidig med at vi skuer fremad med optimisme, bør vi stoppe op og se tilbage på vore ydmyge pionerførfædres tro.

Vi kan alle tjene i Guds rige.

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN

De Tolv Apostles Kvorum

I 1846 forlod mere end 10.000 mennesker den driftige by, Nauvoo, som de havde opbygget ved Mississippi-flodens bredder. Med tro på deres profetiske ledere forlod disse tidlige kirkemedlemmer deres »skønne by« og drog ud i det amerikanske grænselands ødemarker. De vidste ikke præcist, hvor de skulle hen, eller hvor mange kilometer de skulle vandre, hvor lang rejsen ville være, eller hvad fremtiden ville bringe dem. Men de *vidste*, at de blev ledt af Herren og hans tjenere. Deres tro opretholdt dem. De håbede på »det som ikke ses, men som er sandt« (Alma 32:21). Ligesom Nephi i fordums tid blev de »tilskynde[t] af Ånden, thi [de] vidste ikke på forhånd, hvad [de] skulle gøre« (1 Nephi 4:6).

Idet Brigham Young, der ledte Kirken som præsident for De Tolv Kvorum, frygtede flere pøbeluroligheder som dem, der havde kostet profeten Joseph og hans bror Hyrum livet den 27. juni 1844, bekendtgjorde han i september 1845, at de hellige skulle forlade Nauvoo i foråret 1846. De fleste af dem, der befandt sig i Nauvoo, troede fuldt og fast på, at når Brigham Young bekendtgjorde, at de

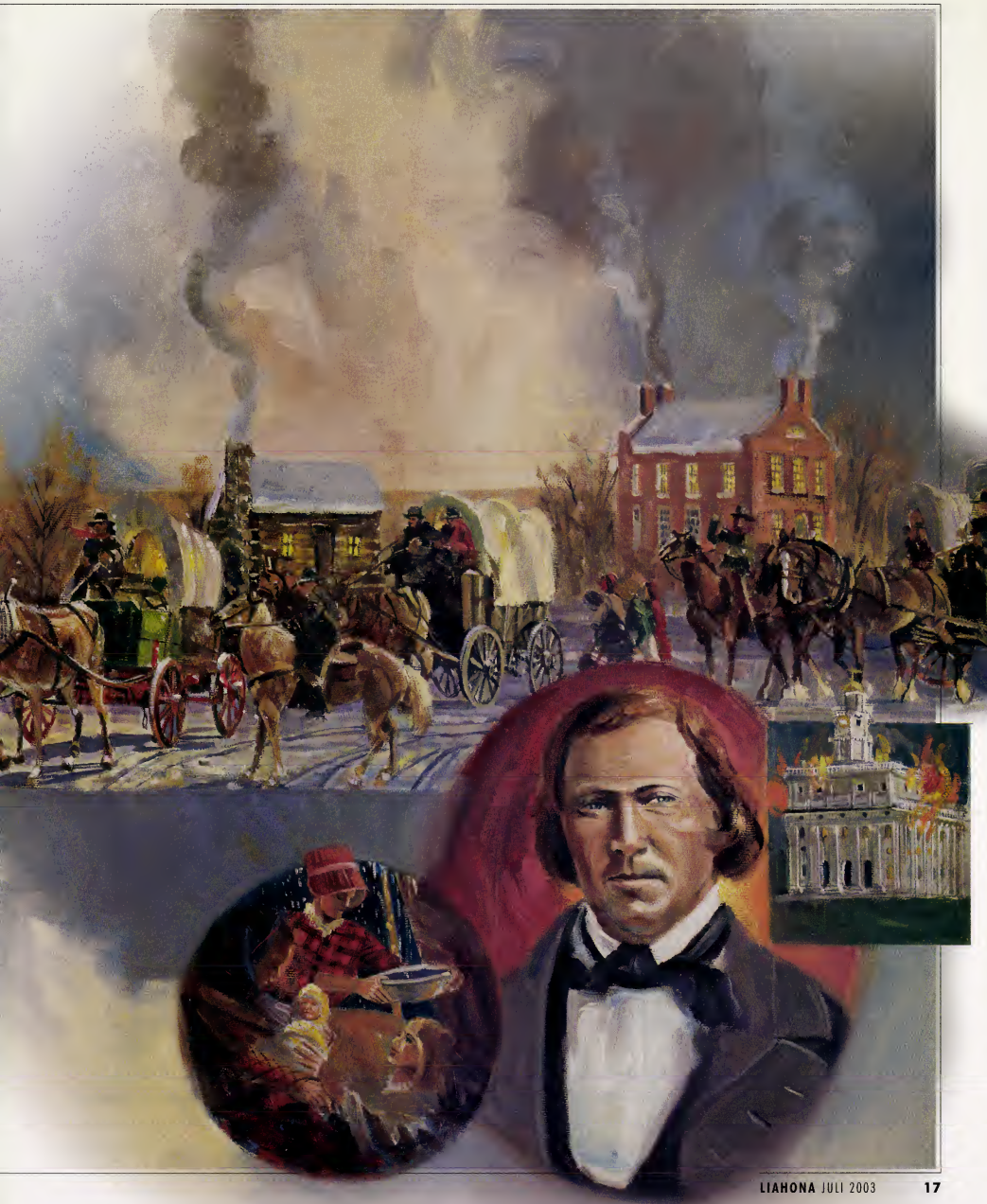
skulle drage bort, da hørte de det, Herren ønskede, de skulle gøre. De svarede med tro på Herrens vejledning. I løbet af efteråret og vinteren 1845-1846 arbejdede Kirkens medlemmer ihærdigt på at forberede sig til rejsen.

Da Newel Knight fortalte sin kone Lydia, at de hellige skulle forlade Nauvoo og rejse videre endnu en gang, svarede hun med en stædig tro, idet hun sagde: »Der er ikke noget at diskutere. Vores plads er i Guds rige. Lad os straks begynde at forberede os til at tage af sted.«¹ Bror Knight havde allerede flyttet sin familie adskillige gange, eftersom mange af de hellige var flyttet fra New York til Ohio derfra til Missouri og senere til Illinois. Lydia Knights hengivne anerkendelse af, hvad hun vidste, var Guds vilje, er et magtfuldt eksempel på disse tidlige helteagtige helliges tro.

»Den skønne by« forlades

Selvom vinterens kulde endnu ikke var borte, tvang øget frygt for pøbelangreb og svirrende rygter om regeringens indgriben præsident Young til at sætte tingene i gang for at få de hellige bort. Han lod det første kompagni af pionerfamilier forlade Nauvoo den

Vi, som er blevet vel-signet med at kende det gen-oprettede evangeliums fylde, skylder dem, som er gået før os taknemlighed, de som har givet så meget for at gøre riget til det verdensomspændende mirakel, det er i dag.

4. februar 1846, en kold vinterdag. De kørte deres fyldte vogne og gennede deres husdyr ned ad Parley Street ned til kajen, hvorfra de blev færget over floden til Iowa. Isflager, der flød i floden, hamrede mod siderne af de pramme og lægtere, der transporterede vognene over Mississippifloden. Nogle få uger senere faldt temperaturen yderligere, og vognene kunne krydse floden endnu lettere på en bro af is.

Søster Wirthlin og jeg besøgte Nauvoo tidligt i marts 1996. Vejret var frysende koldt. Som vi stod der i den iskolde vind og så tværs over den brede Mississippi, følte vi en dybere påskønnelse og taknemlighed for de hellige, som forlod deres elskede by. Vi spekulerede på, hvordan de overhovedet overlevede.

Hvilket offer at forlade så meget for den usikre fremtid, der lå foran dem! Det er ikke underligt, at så mange tårer flød, mens de flygtende pionerer kørte deres skrumplende vogne ned ad Parley Street for at krydse floden uden noget håb om nogensinde at vende tilbage til deres by. »Den skønne.«

Efter at de havde krydset floden, slog de midlertidigt lejr ved Sugar Creek, før de påbegyndte deres rejse vestpå mod Rocky Mountains. Deres rejse var begyndt.

Fædres og mødres tro

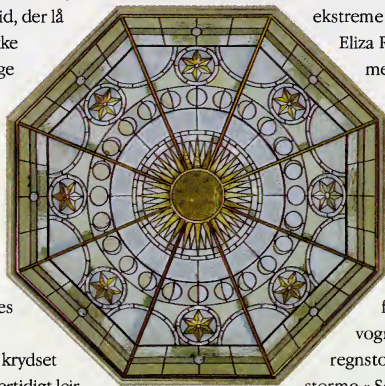
Da præsident Brigham Young sluttede sig til de bortrejsende pionerer i deres lejr i Iowa den 15. februar 1846, befalede Herren ham i

en åbenbaring at begynde at organisere en moderne »Israels lejr«. Den første marts påbegyndte det første kompagni sin rejse mod vest gennem Iowa. Trængsler forårsaget af kulde, sne, regn, mudder, sygdom, sult og død satte disse hårdføre pioneres tro på en prøve. Men de var fast besluttet på at følge deres ledere, og ligegyldigt hvad det så måtte koste, gøre det, de så brændende troede, var Guds vilje. Deres tro blev sat på prøve, og for nogle vaklede den i særligt svære tider. Men den svigtede dem ikke. Mange blev holdt oppe ved de løfter, de havde modtaget gennem de tempelordinancer, der var blevet udført i templet i Nauvoo.

En af de sværere trængsler, der blev udholdt af mange af søstrene, var at skulle føde deres børn under barske, ekstreme tilstande undervejs.

Eliza R. Snow skrev, at mens pionererne »rejste, fødte mødrene deres børn under næsten enhver form for omstændigheder, man kunne forestille sig, bortset fra dem, de var vant til. Nogle fødte i telte andre i vogne – mens der rasede regnstorme eller sne-storme.« Søster Snow fortsætter

med at berette i sin dagbog, at hun har »hørt om en fødsel, som fandt sted i en simpel hytte, hvis sider var lagner fastgjort til stænger, der var stukket i jorden, og dækket af et barktag gennem hvilket regnen dryppede. Kærlige søstre stod i hytten, og holdt tallerkener for således at opfange regnvandet ... og beskytte [den nyfødte] og

Vi kan blive ved med at bygge på pionerernes grundvold af tro. Vores trofaste tjeneste kvalificerer os til de store velsignelser, som Gud skænker, velsignelser, som beriger og opbygger os.

Vi, som er blevet velsignet med at kende det genoprettede evangeliums fylde, skylder dem, som er gået før os taknemlighed, de som har givet så meget for at gøre riget til det verdensomsplændende mirakel, det er i dag. Vores taknemlighedsgæld til vore forfædre er »en gæld der bedst kan betales gennem tjeneste for denne storslåede sag.«³

Almindelige mennesker

Ligegyldigt hvem vi er – ligegyldigt hvad vore talenter, evner, økonomiske ressourcer, uddannelse eller erfaring er, så kan vi alle tjene i riget. Han, som kalder os, vil kvalificere os til værket, hvis vi til tjene i ydmyghed, bønsumt, flittigt og i tro. Måske føler vi os utilstrækkelige. Måske tvivler vi på os selv, idet vi mener, at det, vi kan tilbyde Herren, er for ubetydeligt til endog at blive bemærket. Herren er velbekendt med vores jordiske liv. Han kender vore svagheder. Han forstår de udfordringer, vi har i vores dagligdag. Han kan sætte sig ind i de fristelser, som jordiske lyster og følelser skaber. Apostlen Paulus skrev i sit brev til hebræerne, at Frelseren har »medfølelse med vore skrøbeligheder«, fordi han blev »fristet i alle ting ligesom vi« (Hebr 4:15).

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, belærte om betydningen af at være villig til at »tjene i denne store sag«, da han spurgte: »Er vi tilstrækkelig i overensstemmelse med Ånden, så vi, når Herren kalder, kan svare på samme måde, som Samuel gjorde: »Her er jeg? Har vi, uanset vores kaldelse, den styrke og tro, der skal til for at tjene med et uforfærdet mod og

urokkelig beslutsomhed. Når vi har det, kan Herren udføre sine mægtige mirakler gennem os«⁴ (se 1 Sam 3:4).

Præsident James E. Faust, anderrådgiver i Det Første Præsidentskab, har for sikret os om, at lige gyldigt hvori vore evner består, er trofast tjeneste ikke blot acceptabelt for Herren, men det kvalificerer os ligeledes til at kunne få større velsignelser af ham, velsignelser der vil berige og udvide vores liv. Præsident Faust har forklaret »at denne kirke ikke nødvendigvis tiltrækker store personligheder, men oftere gør almindelige mennesker store ...

En væsentlig årsag til, at denne kirke er vokset fra dens beskedne begyndelse til sin nuværende styrke, er trofastheden og hengivenheden hos millioner af ydmyge og hengivne [medlemmer], der kun har fem brød og to små fisk at tilbyde i Mesterens tjeneste.«⁵

Kirkens spændende globale vækst har rettet vores opmærksomhed mod rigets forudsagte herlige fremtid. Samtidig med at vi skuer fremad med optimisme, bør vi stoppe op og se tilbage på vore ydmyge pionerforfædres tro. Deres tro skabte den grundvold, som Kirkens fortsat blomstrer på.

Lad os forpligte os selv til at udføre Herrens værk, så godt vi kan. Må vi ære vore forfædres tro ved at yde trofast tjeneste til denne store sag. Må vi følge Guds profeter og derved »komme til Kristus og få del i Guds godhed« (Jakobs Bog 1:7). ■

Tilpasset fra en tale ved aprilkonferencen 1996.

NOTER

1. Citeret i R. Scott Lloyd, »Commemorating 1846 Exodus«, *Church News*, 1. februar 1996, s. 3.
2. Citeret i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 3:45.
3. Joseph L. Wirthlin, *A Heritage of Faith*, saml. Richard Bitner Wirthlin, 1964, s. 47.
4. »Præstedømmet i aktion«, *Stjernen*, januar 1993, s. 48.
5. »Fem brød og to fisk«, *Stjernen*, juli 1994, s. 5-6.

ELSK GUD AF HELE DIT HJERTE

DET KAN VÆRE, AT DIT OFFER ER SMÅT,
MEN HVIS DET ER ALT, HVAD DU HAR,
ER DET GODT NOK.
(Se Mark 12:41-44.)

LÅST UDE

MICHELE TOLLEY

Alle i min stav var begejstrede over, at indvielsen af templet i Palmyra i staten New York skulle transmitteres til vores stavscenter. Medlemmerne var spændte af forventning. Jeg så også frem til det, men af en eller anden grund blev jeg ved at med udsætte at få fat i en billet.

Men endelig, på selve dagen for indvielsen, talte jeg med en af rådgiverne i biskop-rådet for at få min billet. Han gav mig en billet, og uden at se på den lagde jeg den i tasken. Under nadvermødet blev der oplæst bekendtgørelser om indvielsen, men jeg lukkede af for dem, for jeg havde jo allerede min billet.

Den dag kørte jeg hjem og blev optaget af dagens gøremål. Cirka et kvarter før indvielsen skulle begynde, besluttede jeg mig for, at det nok var på tide at tage af sted. Jeg følte mig velforberedt, da jeg lagde mit hvide lommetørklæde ned i tasken og endda kiggede efter, om min billet stadig var der.

Min familie var taget tidligere af sted for at sikre sig gode pladser, og de havde sagt, at jeg skulle skynde mig at komme. Jeg havde haft i sinde at køre sammen med dem, men da jeg ikke var klar, besluttede jeg mig for at tage af sted senere.

Da jeg kørte ind på kirkens parkeringsplads, overraskede det mig at se, hvor fyldt der var. Den var stuvende fuld af biler, men

der var ikke et menneske at se. Til at begynde med blev jeg bange for, at jeg var kommet for sent, men jeg kiggede på uret og så, at der var fem minutter til indvielsen skulle begynde.

Jeg gik op af trappen til kirken og tog i døren. Den var låst. Det overraskede mig, men jeg syntes at kunne huske, at der var noget om, at de kun lukkede folk ind gennem bestemte døre. Jeg var ikke sikker på, hvilke døre det var, så jeg besluttede at prøve dem alle. Jeg gik rundt om kirken og tog i alle dørene. Trak i dem og prøvede desperat at åbne dem.

Da jeg nærmede mig de sidste døre, kunne jeg mærke mit hjerte hamre. Jeg tog i døren, men den var også låst. Jeg kiggede ind i forhallen, som var helt tom. Dørene ind til kirkesalen var lukket. Bedrøvet blev jeg klar over, at alle andre allerede sad derinde, og kun jeg stod alene udenfor – og kiggede ind.

Mens jeg slukøret gik tilbage til bilen, besluttede jeg mig for lige at tjekke tidspunktet for indvielsen endnu en gang. Døren rodede i tasken, indtil jeg fandt billetten og så, at tidspunktet var rigtigt nok. Jeg blev vred over at være lukket ude. Hvorfor kunne jeg ikke komme ind? Jeg gik glipt af denne historiske begivenhed!

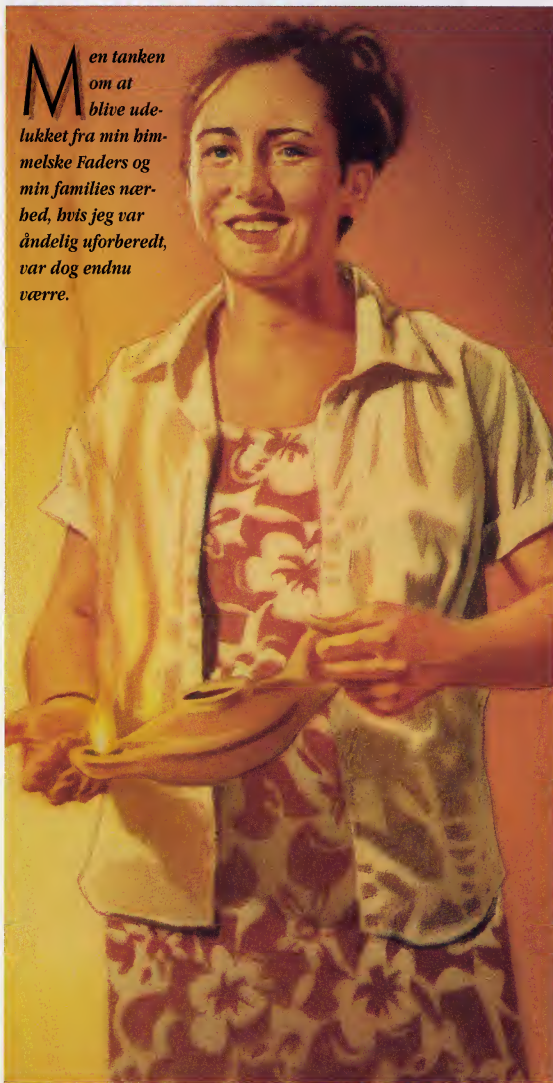
Jeg vendte billetten og så til min overraskelse, at der stod noget bag på den.

Jeg sad ulykkelig og alene uden for stavscentret og tænkte på min familie og mine venner, som sad derinde uden mig. Jeg skulle have været bedre forberedt.

Men tanken om at blive udelukket fra min himmelske Faders og min families nærhed, hvis jeg var åndelig uforberedt, var dog endnu værre.

Nysgerrigt læste jeg det. Der stod ganske tydeligt, at man skulle sidde på sin plads en halv time før indvielsen begynder.

Hvorfor havde jeg ikke set det før? Jeg havde aldrig læst bagsiden af billetten. Jeg havde lagt den i tasken, så snart jeg havde fået den. Jeg havde ikke forberedt mig i mindste mål. Mens jeg sad i bilen, knuget af sorg, indså jeg, at jeg mindede om en af de fem tåbelige brudepiger i lignelsen om de ti brudepiger. Jeg stod uden for bryllupsfesten med en lampe, som var løbet tør for olie, mens de andre sad derinde sammen med brudgommen.

Når jeg havde læst historien i Matthæus, kapitel 25, havde jeg altid spekuleret på, hvordan de fem kvinder kunne være så tåbelige. Jeg havde altid ment, at det var så ligetil at købe olie nok. Jeg vidste, at olien og lamperne symboliserer vores vidnesbyrd og Helligåndens vejledning (se L&P 45:57). Jeg havde ment, at jeg var forberedt til at overvære tempelindvielsen, og dog sad jeg ikke derinde og lyttede til profeten.

Som jeg sad alene derude på parkeringspladsen, blev jeg klar over, at det ikke var nok at have en billet. Vi skal gøre mere end blot at være til stede den dag, hvor Kristus kommer. Vi skal være beredt på enhver måde og konstant fylde vores lampe, så vi ikke bare tror, at vi har olie nok.

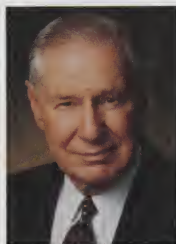
Mens jeg kørte hjem, brændte tårerne i mine øjne. Det gjorde ondt at være alene, når jeg vidste, at min familie og mine venner sad indenfor og blev opløftet, og jeg ikke kunne være sammen med dem. Jeg lovede mig selv, at jeg fra da af ville gøre alt, hvad jeg kunne for at være beredt med masser af olie. Jeg vil være til stede ved den glædelige bryllupsfest, i stedet for at være en af dem, der uforberedt står lukket ude. ■

Michele Tolley er medlem af El Cerrito Ward i Corona Stav 1 Californien.

Lille Liahona

Bønnens livline

Til tider tager vi bøn for givet. Præsident James E. Faust minder os om, hvilket privilegium det er at kunne tale direkte med vor himmelske Fader.

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg bærer vidnesbyrd om bønnens betydning. Forbindelse til vor Skaber gennem vor Frelser er bestemt af de største privilegier og en af de største velsignelser i vores liv. Der kan aldrig ske nogen mekanisk eller elektronisk fejl, når vi beder. Der er ingen grænser for, hvor mange gange eller hvor længe vi kan bede hver dag. Der findes ingen kvote for, hvor mange behov, som vi må bede om i hver bøn. Han kan nås når som helst og hvor som helst.

Da Gud satte mennesket på jorden, blev bøn livlinen mellem mennesket og Gud ...

Vi har privilegiet at kunne bede dagligt om små og store ting i vores liv. Tænk over Amuleks ord, som formanede os til at bede på marken for vore hjørde, hjemme for vores hus, både morgen, middag og aften (se Alma 34:20-21) ...

Amuleks råd i vore dage kan være en hustrus inderlige bøn: »Velsign Jason og beskyt ham, nu hvor han tjener vores land i disse krigstider.« En mors bøn: »Velsign kære Jane, så hun vil træffe de rette valg.« En fars bøn: »Himmelske Fader, velsign Johnny i hans missionering.« Et barns bøn: »At jeg ikke vil være

uartig i dag«, eller »at alle vil have masser at spise«, eller »at mor snart vil blive rask« ...

Frelseren sagde til os: »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie« (3 Nephi 18:21). I vore dage opfordrer Kirken os til at holde familiebøn hver aften og morgen ...

Familiebøn har en stærk og styrkende indflydelse [og] en kraft, som kan hjælpe os til at blive bedre. I den mørke tid under anden verdenskrig faldt en 500 pund tung bombe uden for bror Pateys lille hjem, en ung far i Liverpool i England, men bomben gik ikke af. Hans hustru var død, så han opdrog selv sine fem børn. På dette meget skræmmende tidspunkt samlede han dem til familiebøn. De »bad alle sammen ... inderligt, og da de var færdige med at bede, sagde børnene: »Far, vi vil være i sikkerhed. Vores hjem vil være sikkert i nat.«

Of forestil jer det: Så gik de i seng med denne frygtindgydende bombe lige uden for deres dør, halvt nede i jorden. Hvis den var eksploderet, ville den sikkert have ødelagt 40-50 huse og dræbt 200-300 mennesker ...

Næste morgen ... blev hele kvarteret evakueret i to døgn, og bomben blev endelig fjernet ...

På vej tilbage spurgte bror Patey lederen af bombe-rydningsholdet: »Nå, hvad fandt I så ud af?«

»Hr. Patey, vi kom hen til bomben uden for jeres dør og så, at den kunne eksplodere når som helst. Der var ikke noget i vejen med den. Vi forstår ikke, hvorfor den ikke eksploderede.« (Andre K. Anastasiou, Conference Report, oktober 1946, s. 26). Der sker mirakler, når familier beder sammen. ●

Fra en tale ved aprilkonferencen 2002.

APOSTLENE LEDER KIRKEN

ILLUSTRATIONER: ROBERT T. BARRETT

Efter sin opstandelse tilbragte Jesus 40 dage sammen med sine apostle. Han lærte dem meget om evangeliet og sin kirke.

ApG 1:1-3

Han gav dem besked på at forkynde evangeliet for alle mennesker. Han sagde også, at han snart ville forlade dem, men at Helligånden så ville komme og hjælpe dem.

ApG 1:4-8

De så ham stige op til sin Fader i himlen. To mænd i hvide klæder fortalte apostlene, at Jesus en dag ville vende tilbage fra himlen.

ApG 1:9-11

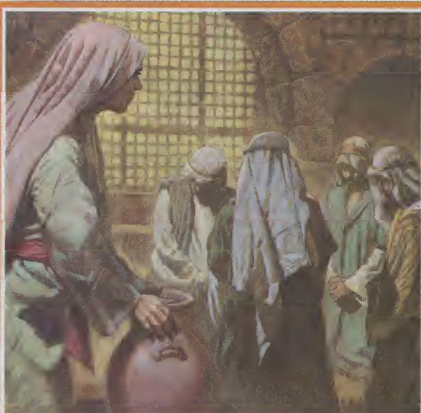
Apostlene var nu ledere for Kirken her på jorden. Peter blev udpeget til præsident, og Jakob og Johannes var hans rådgivere. På det tidspunkt var der kun 11 apostle, for Judas var død.

*Matt 16:18-19; 27:3-5; L&P 81:1-2;
James E. Talmage, Jesus Kristus, s. 231.*

Vor himmelske Fader sagde, at de skulle vælge Matthias til at være apostel, så de igen var 12. De havde alle sammen præstedømmet.

ApG 1:15-17, 21-26; L&P 102:8

Apostlene og de andre disciple troede på Herren. De holdt hans bud, og de elskede hinanden.

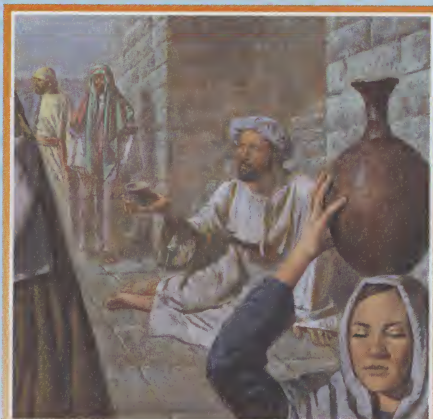
ApG 2:41-47

Ved hjælp af præstedømmet og Helligåndens kraft kunne apostlene gøre meget. De helbredte de syge. De var missionærer. De underviste om Jesus og hans evangelium. Mange mennesker troede på apostlenes ord og blev medlemmer af Kirken. De, som blev medlemmer af Kirken, blev kaldt hellige.

ApG 2:2-4, 32-33, 36-43, 47; 3:1-7; Rom 1:7

PETER HELBREDER EN MAND

Der var en lam mand, som hver dag blev båret hen til templet af sine venner. Han sad ved porten og tiggede penge. En dag så Peter og Johannes ham.

ApG 3:1-2

Da de nærmede sig, bad han dem om penge. Peter sagde, at han ikke havde nogen, men at han ville give ham noget, der var endnu mere værd.

ApG 3:3-6

Peter velsignede ham i Jesu Kristi navn og helbredte ham. Så hjalp han manden op at stå.

ApG 3:6-7

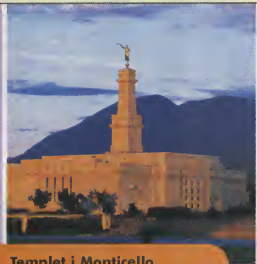

Manden begyndte at gå for første gang i sit liv! Mange mennesker så manden gå og springe. De vidste, at det var et mirakel. De vidste, at Peter havde Guds kraft. Peter fortalte dem, at Jesus Kristus havde givet ham magt til at helbrede manden. Som missionær hjalp Peter mange mennesker til at tro på og følge Jesus Kristus.

ApG 3:8-13, 16; 4:4

Tempelkort

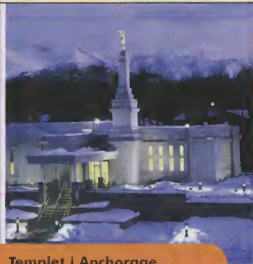
I hele 2003 inneholder *Lille Liabona* tempelkort. Tåg kortene ut af bladet, lim dem på karton og klip dem ud. Du kan samle på kortene, så de kan minde dig om templets betydning.

Templet i Monticello i Utah

Indviet den 26. juli 1998 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: JOHN LUKE

Templet i Anchorage i Alaska

Indviet den 9. januar 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: JAMES STEVEN

Templet i Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico

Indviet den 6. marts 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: GREG HILL, CHURCH NEWS

Templet i Madrid i Spanien

Indviet den 19. marts 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Bogotá i Colombia

Indviet den 24. april 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Guayaquil i Ecuador

Indviet den 1. august 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Spokane i Washington

Indviet den 21. august 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Columbus i Ohio

Indviet den 4. september 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Bismarck i North Dakota

Indviet den 19. september 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Bens gave

HOWARD R. DRIGGS

Bygget over en sand historie, som uds spillede sig i 1840'erne i Nauvoo i staten Illinois

ILLUSTRATIONER: JULIE OLSON

»Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget« (Luk 14:33).

Ben elskede sin fars vognmagerværksted. Det var et travlt sted, som genlød af savens, høvlens, hammerens og mejslens musik hele dagen lang.

»Lad være med at komme for tæt på håndværkerne,« formanede faderen ofte den nysgerrige dreng. »Og ikke pille ved det skarpe værktøj.«

»Men jeg vil også gerne lave en vogn, far. Hvorfor må jeg ikke det?«

Denne bøn skaffede ham som regel nogle brædder, noget værktøj og et uforstyrret sted, hvor han kunne hamre, så meget han havde lyst til.

Så oprandt den vidunderlige dag, hvor hans far lovede at lave ham en vogn til hans fødselsdag. Den skulle ligne de store vogne, bare mindre.

»Tænk engang,« sagde han til sin mor, »min helt egen vogn! Jeg kan køre ture med min lillebror, og jeg kan hente varer for dig fra butikken. Bliver det ikke dejligt?«

Det gav mor ham ret i. Hun var næsten lige så glad som sin lille søn.

Den morgen, da Ben fyldte syv år, vågnede han op og så, at hans drøm var gået i opfyldelse. Der midt i stuen stod hans nye vogn og strålede med sin nye lak. Mor og far fik tårer i øjnene, da deres lykkelige søn gav dem et kærligt knus. Så løb

han ud og for op og ned ad gaderne for at vise sine venner den dyrebare gave.

Som lovet tog Ben ofte sin lillebror med ud at køre. Han gik også villigt i byen for sin mor. Ben og hans hund, Bones, blev et velkendt syn i Nauvoos gader. Med sin fars hjælp fik Ben lavet et sele-tøj og lært den kloge hund at trække vognen og sin lille herre rundt i gaderne nær deres hjem.

Et af Bens yndlingsrinder var at køre ned ad Mulholland Street, dreje forbi byggegrunden, hvor man var ved at bygge det store tempel, og fortsætte hen til Parley P. Pratts butik. Det var spændende at

se, hvordan arbejderne tilhuggede og anbragte stenene, så den smukke bygning hævede sig oppe på bakken. Desuden havde de mange gode ting henne i Pratts butik. Ben hentede ofte en stor dunk sirup for mor.

En dag stoppede han op foran tempelgrunden for at se på en håndværker, som huggede en sten til. Mejslens hakkende lyd, mens den omhyggeligt bearbejdede stenen, var så spændende, at Ben

glemte alt om tiden. Han lagde slet ikke mærke til, at to arbejdere også var stoppet op for at kigge interesseret på hans lille vogn.

»Den vogn ville være god at køre vores værktøj rundt i,« sagde en af mændene. »Hvad ville du sige til at give os din vogn til tempelbyggeriet, sønnike?«

»Nej, nej, det går ikke,« svarede Ben. Mændene så granskende på ham.

»Er det ikke din far, der ejer det store vognmagerværksted?«

»Jo.«

»Nå, så taler vi med ham om det.«

Ben blev rædselsslagen ved tanken om at miste sin dyrebare vogn, og han spæned hjem med Bones i hælene. Da han kom hjem, brast han i gråd. »Mor, du må ikke lade dem tage den, vel?«

Mor så forskrækket op. »Hvad taler du om, Ben?«

»Nogle af mændene henne ved templet spurgte, om de måtte få min vogn til at køre værktøj i. Da jeg sagde, at jeg ikke kunne give dem vognen, sagde de: »Vi taler med din far.«

Den aften havde Ben og hans forældre en alvorlig samtale. »Forstår du, Ben, alle giver et eller andet til at hjælpe med til at bygge templet,« sagde far. »Jeg ved, hvor glad du er for din vogn, og jeg vil ikke tvinge dig til at forære den væk. Men tænk over det. Bed vor himmelske Fader om at hjælpe dig med at finde ud af, hvad du skal gøre. Det er jo Herrens hus, vi bygger.«

»Jeg ved, at du vil gøre det rette,« sagde Bens mor. Ved sengetid kyssede hun hans tårevåde ansigt, klappede hans ugledede hår og lod ham bede sin aftenbøn alene.

Næste morgen trak Ben sin vogn ned ad Mulholland Street og hen til tempelgrunden, fulgt af sin trofaste hund. Han gik hen til den mand, som så ud til at være chef, og sagde: »Jeg kommer for at give min vogn til de mænd, som bygger templet.«

Den venlige mand så Ben i øjnene og sagde rørt: »Gud velsigne dig, min dreng. Jeg ved, hvad det her betyder for dig. Ingen har ydet et større offer til templet her i Nauvoo.« Han klappede blidt Ben på skulderen.

Ben vandrede langsomt hjemad med Bones ved sin side. Han havde gjort sin pligt. ●

Historien er hentet fra Ben the Wagon Boy. Bogens forfatter, Howard R. Driggs, er søn af Benjamin Woodbury Driggs, som er Ben i historien.

»To egenskaber, som følges ad og som ses hos vore pionerer, både fortidige og nutidige, er uselvisk-hed og offervilje.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Følg pionerernes«, Liahona, januar 1998, s. 72).

»Måske lavede de bare sjov med dig. Kom nu, vi er begyndt at spise. Du får det bedre, når du har fået noget at spise.«

Men han var for bekymret til at kunne spise ret meget.

Og kort efter at hans far var kommet hjem, dukkede de samme to mænd op ved døren.

FLET ET PIONERBILLEDE

Pionerbørnene mødte prøvelser og færet på deres vandring vestpå, men de havde det også sjovt. Du kan flette et billede af deres oplevelser ved at lime denne side på et stykke karton. Klip så billedstrimlerne og pionerbilledet ud. Klip sprækker langs de fede linjer i kasserne på billedet. Flet strimlerne gennem sprækkerne. Du kan sætte de løse ender fast med tape.

»FØLG MIG«

VICKI F. MATSUMORI

»For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus«
(Gal 3:26).

Peter og Andreas levede af at fange fisk. En dag, hvor de kastede nettene ud i Galilæa Sø, fik de øje på Jesus fra Nazaret. Jesus sagde til dem: »Kom og følg mig.«

Selv om Peter og Andreas havde travlt med arbejdet, »lod [de] straks garnene være og fulgte ham.«

Derefter opfordrede Jesus to andre fiskere, Jakob og Johannes, til at følge sig, og de »forlod [også] straks båden og deres far og fulgte ham« (Matt 4:18-22).

Har du nogensinde spekuleret på, hvad du ville gøre, hvis du så Frelseren, og han sagde: »Kom og følg mig?« Ville du gå fra det, du var i gang med, og følge ham?

Vi bliver også opfordret til at følge Frelseren i dag. Hvordan kan vi følge ham? Vi følger Jesus Kristus, når vi tror på ham, omvender os fra vore fejltagelser og bliver døbt. Vi følger ham, når vi lytter til Helligåndens tilskyndelser, den levende profets ord og vore forældres kloge råd. Vi følger ham, når vi vælger det rette.

Ligesom Frelserens disciple i gamle dage bliver vi velsignet, når vi adlyder hans opfordring til at følge ham. Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Jeg ... bærer vidnesbyrd om, at de, som i tro ... følger Frelseren, oplever en glæde, som overgår deres fattetevne« (»Følg mig«, *Liabona*, juli 2002, s. 18).

Skriftsteds-labyrinth

1. Lim side 15 på et stykke karton. Klip så den store rektangel og brikkerne til labyrinthen ud langs de stiplede linjer.

2. Slå skriftstedshenvisningen fra hver labyrinthbrik op, læs skriftstedet, find på den store rektangel frem til den eller de personer, som nævnes i det og lim den pågældende labyrinthbrik fast på det sted i den store rektangel.

3. Find vejen gennem labyrinthen til Frelseren.

4. Hav labyrinthen stående, så den kan minde dig om at følge Jesus Kristus.

Forslag til fællestid

1. Gennemgå Jesu lærdomme om bøn ved at læse og tale om Matt 6:7-13. Forklar, at Jesus også ved sit eksempel viste os, at vi kan bede når som helst og hvor som helst. Giv hver klasse et af følgende skriftsteder: Matt 14:23; Matt 26:36; Mark 1:35; Mark 6:46; Luk 3:21; Luk 5:16; Luk 6:12; Luk 18:1. Lad dem finde ud af, hvor eller hvornår et menneske kan bede. Bed derefter et barn fra hver klasse om at tegne en enkel tegning, som illustrerer den klasses skriftsted. Lad resten af Primary gætte det tidspunkt eller det sted, som blev tegnet. Slå derefter op på skriftstederne og læs dem højt. Syng en sang eller salme om bøn. Tal om andre steder og tidspunkter, hvor vi kan bede (se Alma 34:17-27). Fortæl om engang, hvor en af dine bønner er blevet besvaret, og bær vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader besvarer børnenes bønner til deres eget bedste.

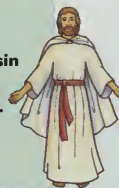
2. Få nogle voksne til at læse eller fremsige deres yndlingsskriftsted og fortælle om den sammenbæng, som skriftstedet blev givet i. Lad dem fortælle, hvordan det skriftsted hjælper dem med at følge Frelseren. Påpeg, at det at lære om Jesus fra skrifterne og være lydige mod hans bud hjælper os til at følge Frelseren i tro. Syng en sang eller salme om at følge Frelseren. Hjælp børnene med at fortælle om et skriftsted, som betyder noget for dem. Hvis der er nogen, som har brug for hjælp til at vælge et skriftsted, så skriv en liste med kendte skriftsteder op på tavlen. Lad hvert barn skrive et skriftsted ned på et stykke papir (du kan blive nødt til at skrive skriftsteder for de mindre børn). Sig, at de kan hænge skriftstedet derhjemme, så de kan se det og øve sig på det i ugens løb. Giv dem den udfordring at forberede sig på at fremsige deres yndlingsskriftsted den følgende søndag. ●

Alma og Helam
bliver døbt.

De 2000 unge krigere
tvivler ikke.

Paulus vidner om
Jesus Kristus.

Nephi fortæller sin
far, at han vil
adlyde Herren.

Enos beder og bliver
velsignet.

Peter og Andreas lægger
garnene fra sig og
følger Frelseren.

Mosiahs sønner
ransager skrifterne.

Jakob tager til
templet.

Jesu disciple modtager
nadveren.

Ti spedalske adlyder og
bliver helbredt.

Na'aman adlyder
profeten Elisa.

Israelitterne holder
sabbatten hellig.

Alma 53:22;
56:46-48, 54-56

2 Mos 31:12-17

Enos 1:4-5

Luk 17:11-19

ApG 18:5

Matt 4:18-20

1 Nephi 3:7

Jakobs Bog 2:2

Matt 26:26-28

Mosiah 18:12-14

Alma 17:2

2 Kong 5:1-17

Troens skjold

Vidste du, at præsident Boyd K. Packer kan lide at male og skære figurer i træ? Han fortæller os om tro på Jesus Kristus.

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Herren åbenbarede, hvorfor »han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter«. Det er »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn« (Ef 4:11-13).

Apostlenes gerning – præsidentskabet og De Tolv – er derfor at bringe os til enheden i troen.

Ligesom det har været siden begyndelsen ønsker modstanderen [Satan] at skille os, adsplitte os og, hvis han kan, ødelægge os. Men Herren har sagt: »Glæd jer derfor i jeres hjerte ... og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag ... Grib *troens skjold*, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile« (L&P 27:15, 17; fremhævelse tilføjjet) ...

... Det troens skjold bliver ikke fremstillet på en fabrik, men i hjemmet ...

Det højeste mål med det, vi belærer, er at forene forældre og børn i troen på Herren Jesus Kristus, at de er lykkelige i hjemmet, beseglet i et evigt ægteskab,

kedet sammen med deres generationer og forvisset om ophøjelse i vor himmelske Faders nærværelse ...

Den plan, som Herren har udarbejdet, [er], at mand og kvinde, ægtemand og hustru, arbejder sammen, udruster hvert barn individuelt med et troens skjold, der er fastgjort så solidt, at det hverken kan trækkes af eller gennemtrænges af de gloende pile ...

I Kirken kan vi belære om de materialer, som et troens skjold fremstilles af: Ærbødighed, mod, kyskhed, omvendelse, tilgivelse, barmhjertighed. I Kirken kan vi lære, hvordan de samles og passes sammen. Men den egentlige fremstilling af og tilpasning af troens skjold hører hjemme i familiekredsen. ●

Taget fra en tale ved aprilkonferencen 1995.

Bered dig på at modstå fristelse

Udvælg under bøn skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, der svarer til de behov, som de søstre, du besøger, har. Fortæl om dine egne erfaringer og vidnesbyrd. Indbyd dem, du underviser, til at gøre det samme.

Hvordan kan et evigt perspektiv hjælpe os med at modstå fristelse?

Alma 34:39: »I [skal] bestandig ... være årvågne i bøn, så I ikke bliver vildledt af djævelens fristelser, at han ikke skal få magt over jer, og at I ikke skal blive hans undersætter på den yderste dag; thi han giver jer ikke noget godt til løn.«

President Howard W. Hunter (1907-1995): »Uden fristelser, sygdom, smerte og sorg kunne der ikke være godhed, dyd, taknemlighed for velbefindende eller glæde. Loven om modsætninger gør handlefriheden mulig; derfor har vor himmelske Fader befalet sine børn: Vælg i dag at tjene Gud Herren, som skabte jer: (Moses 6:33). Han har rådet os til at følge hans Ånd og modstå fristelse« (»Gud ønsker et prøvet folk«, *Sjernen*, oktober 1980, s. 40).

Coleen K. Menlove, Primary hovedpræsidentinde: »Selv i Kirken er der mennesker, som ikke er lykkelige, eller mennesker, som for det meste er lykkelige, men som ind imellem har stunder med stress, bekymringer, udfordringer og modløshed. Det er

også en del af den store plan for lykke. Det jordiske liv er en tid med prøver og prøvelser, hvilket betyder, at der nødvendigvis må være tidspunkter, hvor vi føler smerte og følelsesmæssigt ubehag. Men når vi tålmodigt sætter vores lid til den evige plan, kan vi dagligt føle lykke og have et håb om lykke i al evighed« (»Lykkelige i al evighed«, *Liabona*, juli 2000, s. 14).

Hvordan kan vi forberede os på at modstå fristelse?

Matt 26:41: »Våg, og bed om ikke at falde i fristelse.«

President Thomas S. Monson, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Når vi elsker templet, nyder templet og besøger templet, afspejles vores tro i vores liv. Når vi kommer til disse hellige Guds huse, når vi husker de pagter, som vi indgår i dem, kan vi bære enhver prøvelse og modstå enhver fristelse« (*Be Your Best Self*, 1979, s. 56).

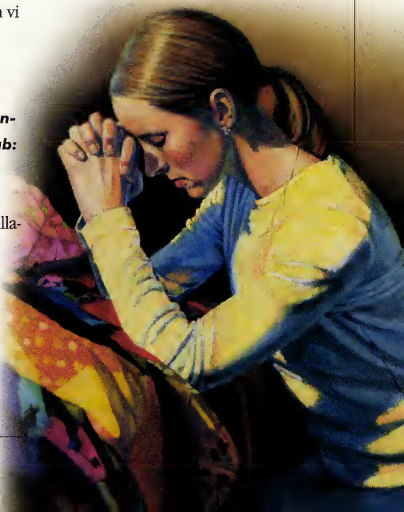
President James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Vi behøver ikke at blive lammet af frygt for Satans magt. Han kan ikke have magt over os, medmindre vi tillader det. Han er i virkeligheden en kujon, og hvis vi står fast, trækker han sig tilbage« (»Den store imitator«, *Sjernen*, januar 1988, s. 30).

Ældste Richard G. Scott, De Tolv Apostles Kvorum: »Når man har besluttet at stå for det, som

er ret, når man har sat sig personlige standarder og indgået pagt om at holde dem, når så fristelserne kommer, og man handler i overensstemmelse med sine standarder, bliver man styrket og opnår kræfter, som overstiger ens egne, hvis der er behov for det. Vanskelighederne opstår, når man kaster sig ud i kampen mod fristelse uden en fast plan« (»Gør det rette«, *Liabona*, marts 2001, s. 14).

Hvad kan vi gøre, når vi giver efter for fristelse?

President Gordon B. Hinckley: »Vi kan af og til snuble. Jeg takker Herren for omvendelsens og tilgivelsens store princip. Når vi taber bolden, når vi begår en fejl, kan vi trøste os med Herrens ord om, at han vil tilgive os vore synder og ikke mere komme dem i hu« (»Tab ikke bolden«, *Sjernen*, januar 1995, s. 47). ■

Frelserens besøg i åndeverdenen

ÆLDSTE SPENCER J. CONDIE
De Halvfjerds

*Det, som Jesus gjorde mellem
sin død og sin opstandelse,
skaber det doktrinære grund-
lag for tempelbyggeriet.*

»Fader, i dine hænder betror jeg min
ånd« (Luk 23:46). Da Jesus havde
udtalt disse ord fra korset, forlod hans
udødelige ånd hans fysiske legeme. Hans liv-
løse kød blev lagt i en grav, og en sten blev
rullet for indgangen.

Ikke længe efter forkyndte engle til
de kvinder, som var forsamlet ved hans
grav: »Han er ikke her, han er opstået«
(Luk 24:6). Jesu ånd var vendt tilbage til
hans legeme og dannede en herlig forening
af ånd og kød, som aldrig mere skulle
skilles.

Kendsgerningerne omkring Jesu død og
opstandelse betragtes som grundlæggende
trossætninger af alle kristne. Men det, som
Jesu udødelige ånd foretog sig efter hans død
og inden hans opstandelse, er et mysterium
for alle undtagen de sidste dages hellige. Og
betydningen af det, som han foretog sig i de
timer, skaber det doktrinære grundlag for
tempelbyggeriet over hele verden. Desuden
kan et vidnesbyrd om det, som han foretog

sig, være en stor trøst for dem, som sørger
over en kær slægtnings død.

Kravet om dåb

For at forstå, hvorfor Jesus besøgte ånde-
verdenen efter sin død, må vi vende tilbage til
en natstund efter hans første tempelrens-
ning i Jerusalem. Fordi Nikodemus var anset
som »medlem af jødernes råd«, opsøgte han
Frelseren for at drøfte vigtige anliggender.
Nikodemus anerkendte, at Mesteren var »en
lærer, der er kommet fra Gud«. Jesus fortalte
ham: »Den, der ikke bliver født af vand og
ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh
3:1-2, 5).

Det kræves derfor, at vi skal døbes, hvis
vi ønsker at komme ind i Guds rige. Selv
Jesu Kristus, det eneste syndfri menneske,
som har vandret på denne jord, underkas-
tede sig dette universelle krav (se 2 Nephi
31:5-7).¹

Nåde og retfærdighed for de udøbte

Herrens frelsesplan kendes under mange
navne. Et af navnene er »nådens plan« (Alma
42:15). Nåde omfatter medfølelse og tilgi-
velse, hvorimod retfærdighed kan henvise til
straf og gengældelse. Men der findes også
mildere egenskaber ved den guddommelige
retfærdighed, nemlig lighed og rimelighed.

**Frelseren viste sig for
de lydige ånder i ånde-
verdenen og talte til
dem om »det evige
evangelium ... læren
om menneskeheds
opstandelse og forløs-
ning fra faldet og fra
egne synder på betin-
gelse af omvendelse«.**

som kaldes paradís, en hvilens tilstand, en fredens tilstand, hvori de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg» (Alma 40:12).

Hans besøg medførte dramatiske forandringer

De store fordele som Frelserens besøg i åndeverdenen havde for de lydige, blev set i et syn af præsident Joseph F. Smith (1838-1918). Han så åndeverdenen, lige før Frelseren ankomst. De lydige ånder »var samlet« og »fyldt med lykke og glæde, og de frydede sig sammen, fordi deres forløsnings time var nær« (L&P 138:12, 15).

Frelseren viste sig for dem og erklærede, at deres herlige opstandelses dag var kommet. Han talte til dem om »det evige evangelium ... læren om menneskeheden opstandelse og forløsning fra faldet og fra egne synder på betingelse af omvendelse« (L&P 138:19).

Blandt de forsamlede var Adam og Eva, Noa og Abraham. Profeter fra Mormons Bog var også blandt skaren. »Herren underviste disse ånder og gav dem magt til at komme frem efter sin opstandelse fra de døde for at indgå til Faderens rige« (L&P 138:51).

Præsident Joseph F. Smith spekulerede over, hvordan Frelseren kunne have prædikeret for alle dem, som var i åndeverdenen, i den korte tid mellem hans død og opstandelse. Men præsident Smith forstod, at »til de onde gik han ikke. Blandt de ugudelige og uomvendte ... løftede han ikke sin røst ...

men se, han ordnede sine styrker blandt de retfærdige og udpegede budbringere ... [til at] forkynde Herrens nådesdag og forkynde udgang for de bundne; ja, for alle, der vil omvende sig fra deres synder og modtage evangeliet.

Således blev evangeliet forkyndt for dem, der var døde i deres overtrædelse uden kundskab om sandheden eller synd, idet de havde forkastet profeterne« (L&P 138:20, 30-32).

Arbejdet med at forkynde evangeliet for disse udøbte fortsætter den dag i dag. De budbringere, som Frelseren nu sender ud til de udøbte, som er døde, omfatter trofaste

medlemmer af Kirken, som er døde, i denne uddeling. For de trofaste »fortsætter med at forkynde omvendelsens og forløsnings evangelium ved Guds Enbårne Søns offer, når de forlader det jordiske liv, og prædiker blandt dem, der er i mørke og under syndens åg i de dodes store verden« (L&P 138:57).

Arbejde for de døde

Der er stadig et vigtigt spørgsmål, som mangler at blive besvaret for at kunne opfylde Guds nådige og retfærdige plan. *Hvordan kan et dødt menneske blive døbt?* Dette dilemma er løst ved ordnancen dåb for de døde, som udelukkende udføres i hellige templer. Hvis vi er værdige, kan du og jeg tage til templet og der modtage dåbens ordnançe på vegne af mennesker, som er døde.

Dåb for de døde blev praktiseret blandt de hellige på Peters og Paulus' tid. Da apostlen Paulus underviste korintherne om Jesus Kristus og de dodes opstandelse, spurgte han: »Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?« (1 Kor 15:29).

Dåb for de døde og andre hellige ordnançer for de døde blev gengivet til jorden gennem profeten Joseph Smith. Disse hellige ordnançer udføres nu i mere end 100 templer over hele jorden. Disse templer er

Vi kan besøge templet og der modtage dåbens ordnançe på vegne af mennesker, som er døde.

et ydre tegn på vores vidnesbyrd om sandheden af det arbejde, som udføres for de døde både her og i ånderverdenen, et arbejde, som blev sat i værk, da Frelseren besøgte de retfærdige døde.

Almindelige spørgsmål

Læren om ordiancer for de døde rejser spørgsmål blandt dem, der ikke tilhører vores tro, og somme tider også blandt sidste dages hellige. Det følgende er svar på nogle af disse almindelige spørgsmål.

Hvad sker der, hvis en afdød ikke vil omvende sig eller ikke vil modtage dåbens velsignelser? Vi tror, at enhver frit kan vælge, både i dette liv og i ånderverdenen. Denne frihed er altafgørende for vor himmelske Faders plan. Ingen bliver tvunget til at tage imod ordiancer, som udføres for vedkommende af en stedfortræder. Dåb for de døde er et tilbud, men det tager ikke handlefriheden fra nogen. Men hvis ordiancen ikke udføres, berøves de døde for muligheden for at tage imod dåben eller afvise den.

Hvorfor udfører I dåb for afdøde mennesker, som i deres liv på jorden ikke viste tegn på, at de ville efterleve Guds bud? Vi tror, at mange mennesker er som Amulek, der engang sagde om sig selv: »Men alligevel forhærdede jeg mit hjerte, thi der blev kaldt på mig mange gange, men jeg ville ikke høre; derfor havde jeg kendskab til [Jesu Kristi evangelium], og alligevel ville jeg ikke anerkende dem« (Alma 10:6). Amulek blev senere en stor missionær og lærer for sit folk.

Der var også et tidspunkt i Mormons Bog, hvor de mere retfærdige lamaniter opsporede de utroligt hårdhjertede Gadiantonovære, »og de prædikede Guds ord blandt den mere ugudelige del af dem, så at denne røverbande blev helt udryddet blandt lamaniter« (Helaman 6:37).

Vi ved simpelthen ikke, hvem af de døde, der vil vende sig til Herren og omvende sig. Vi er ikke i stand til at dømme. Vi skal udføre arbejdet og overlade resten i de afdødes og Herrens hænder.

Til dem, der sørger

Frelseren selv så meget frem til sit besøg blandt de lydige i ånderverdenen: »Den time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds søns røst, og de, der hører den, skal leve« (Joh 5:25).

Ved sit besøg organiserede han forkyndelsen af evangeliet til dem, der befinder sig i ånderverdenen. Mens de døde, som har været lydige, befinder sig i en tilstand af lykke og fred, som kaldes paradiset, venter de på at modtage en »fyldt af glæde« (L&P 138:17; se også Alma 40:12). De er travlt optaget af kaldet til forkynde evangeliet.

De døde, som ikke har hørt eller som forkastede evangeliet i dette liv, befinder sig i mørke, eller i en tilstand af elendighed (se L&P 138:2; Alma 40:14). Men takket være hans besøg har vi håb om deres frelse. Vi kan besøge templet og dreje nøglen om,

så himlens port åbnes for dem og, i kraft af vores tjenestegerning, også for os selv. For vi ved, »at de ikke kan fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde« (L&P 128:15). Nåde og retfærdighed går sammen om at give alle vor Faders børn mulighed for at vende tilbage til ham. ■

LAD OS TALE OM DET

1. Vis et billede af Frelseren og spørg, hvor Jesus tog hen, og hvad han foretog sig i tiden mellem sin død og opstandelse. Søg efter svar, mens I sammen læser denne artikel. Drøft afsnittet »Almindelige spørgsmål«.

2. Bed familiens medlemmer om at fortælle, hvordan Jesu besøg ændrede ånderverdenen. Hvordan kan vi hjælpe folk, som befinder sig i fængsel i ånderverdenen? Læs »Til dem, der sørger« og bær vidnesbyrd om det arbejde, som udføres i ånderverdenen i dag.

NOTE

1. Personer, som er undtaget fra det universelle krav om dåb, er små børn og voksne, som ikke er ansvarlige for deres handlinger på grund af mentale handicap. De befinder sig i en barnlig tilstand og er uskyldige i Guds øjne (se L&P 93:38). Profeten Mormon skrev: »... dette skal I lære – omvendelse og dåb for dem, som er ansvarlige og kan begå synd ... små børn behøver ingen omvendelse, ej heller dåb« (Moroni 8:10-11).

DE TIDLIGE APOSTLE

DERES LIV OG BREVE

Peter og andre apostle

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5

Paulus' liv (Saulus)

Andre

- 6
- 7
- 9
- 10
- 12
- 14

Breve (Epistler)

Mormons Bog

84

85

Datoerne, berunder også datoerne for, hvornår brevene er skrevet, er omtrentlige.

1. **ApG 1:1-11** Jesus opsteg til himlen. Engle lovede hans disciple, at han skulle vende tilbage i herlighed.
2. **ApG 1:12-26** Herren valgte Matthias til at erstatte Judas som apostel.
3. **ApG 2:1-47** Helligånden blev udgydt på pinsedagen. Peter vidnede om Kristus, og mange troede ham og blev døbt.
4. **ApG 3:1-26** Peter helbredte en lam mand ved templet og bar vidnesbyrd om genoprettelsen i de sidste dage.
5. **ApG 4:1-31** Peter og Johannes blev sat i fængsel natten over og fik forbud mod at prædike om Kristus. De fortsatte modigt med at bære vidnesbyrd.
6. **ApG 4:32-37** Kirkens medlemmer var »ét i hjerte og sind« og »var fælles om alt« (v. 32).
7. **ApG 5:1-11** Ananias og Safira løj for Herren og døde.
8. **ApG 5:17-42** Peter og Johannes blev fængslet af jødernes råd og sat fri af en engel. Trods advarsler vedblev de med at prædike om Kristus.
9. **ApG 6:1-7** Syv trofaste disciple blev kaldet og indsat til at assistere apostlene.
10. **ApG 6:8-7:60** Stefanus, som var en af de syv, bar vidnesbyrd i jødernes råd om Kristus. Han blev stenet til døde.
11. **ApG 7:57-8:3** En ung rabbiner ved navn Saulus deltog i steningen af Stefanus. Saulus tog aktiv del i forfølgelsen af kirken.
12. **ApG 8:4-13** Filip, en anden af de syv, døbte i Samaria.
13. **ApG 8:9-25** Peter og Johannes tog til Samaria for at overdrage Helligånden ved håndspålgelse. Simon, et nyt medlem, spurgte, om han kunne købe præstedømmet og blev irettesat af Peter.
14. **ApG 8:26-40** Filip underviste og døbte en etiopisk hofmand.
15. **ApG 9:1-22** På vej til Damaskus blev Saulus blindet, da Jesus viste sig for ham. I Damaskus blev Saulus helbredt, døbt og begyndte at prædike om Kristus i synagogerne.

MED UREY, FRA VESTRE: PETER OG JOHANNES HELBREDEDE DEN LAMME MAND VED TEMPLET, AF WALTER BAER. PETER BERIBES IKA FORSØGTE, AF P. L. NORMES. PAULUS PÅ VEJ TIL DAMASKUS, AF EDWARD YERELL.

52. **ApG 19:23-41** I Efesos hidsede tilhængere af gudinden Artemis folket op mod Paulus og de kristne. Gajus og Aristark blev grebet af pøblen, men senere frigivet uden at have lidt overlært.
53. **2 Korinther** Mens Paulus var i Makedonien, skrev han igen til de hellige i Korinth.
54. **ApG 20:1-2** Paulus rejste til Grækenland, hvor han blev i tre måneder.
55. **Galaterbrevet** Paulus skrev til de hellige i Galatien.
56. **ApG 20:2-6** Paulus og syv ledsagere besøgte og prædikede i Grækenlands byer.
57. **Romerbrevet** Paulus skrev til de hellige i Rom.
58. **ApG 20:6-12** I Troas oprejste Paulus en ung mand ved navn Eutykros fra de døde.
59. **ApG 20:13-38** På vej til Efesos gjorde Paulus ophold i Milet og advarede de hellige mod frafald. Han sagde, at han skulle være i Jerusalem til pinsesfesten.
60. **ApG 21:1-15** På vej til Jerusalem besøgte Paulus de hellige i Tyrus og Cæsarea.
61. **ApG 21:16-23:10** Paulus mødtes med Kirkens ledere i Jerusalem. Han besøgte templet, hvilket vakte furor. Han fortalte saddukæerne og farisæerne om sin omvendelse til Kristus. Han blev pågrebet af romerske soldater og ført i sikkerhed i Cæsarea.
62. **ApG 23:11-26:32** Paulus blev fremstillet for to romerske herskere, Festus og Herodes Agrippa II. Paulus fortalte dem om sin omvendelse og bar vidnesbyrd om Kristus. De besluttede at sende ham til Rom for at blive dømt.
63. **ApG 27:1-28:16** I romersk forvaring blev Paulus sejlet til Rom. Da de led skibbrud undervejs, svømmede han ind til Malta. Paulus slap uskadt fra et slangebid og helbredte mange.
64. **ApG 28:16-31** Paulus sad i husarrest i Rom i to år.
65. **Efeserbrevet; Filipperbrevet, Kolossensbrevet, Filemon, Hebræerbrevet** Fra Rom skrev Paulus til de hellige i byerne Kolossæ, Filippi og Efesos samt til en discipel ved navn Filemon. Han forklarede også jødiske medlemmer af Kirken, at moseloven var opfyldt i Kristi lov.
66. **1 Tim 1:3; 2 Tim 4:13, 20; Titus 1:5; 3:12** Da Paulus blev løsladt, rejste han til Grækenland og besøgte sikkert de hellige i mange byer. Han forkyndte måske endog evangeliet i Spanien.
67. **1 Timotheus, Titus** Fra Grækenland skrev Paulus sit første brev til Timotheus. Han skrev også et brev til Titus, som var på Kreta.
68. **1 Peter** Peter skrev til Kirken, muligvis fra Rom.
69. **Mark 1:1; Luk 1:1-4; ApG 1:1** Markus og Lukas skrev deres evangelier, og Lukas skrev Apostlenes Gerninger.
70. **Matt 1:1** Mattheus skrev sit evangelium.
71. **2 Tim 4:6** Paulus blev pågrebet og sendt til Rom for på ny at blive dømt.
72. **2 Timotheus** Paulus skrev atter til Timotheus. Dette var det sidste af Paulus' breve i Det Nye Testamente.
73. Paulus blev sandsynligvis henrettet i Rom, mens Nero var kejser.
74. **2 Peter** Peter skrev igen til Kirken.
75. **2 Pet 1:14** Peter blev sandsynligvis også henrettet under Neros regeringstid.
76. Byen Jerusalem og templet blev jævnet med jorden af romerne. Mange jøder blev dræbt eller drevet i landflygtighed.
77. **Judas Brev** Judas, som var Jakobs bror, skrev til Kirken og advarede med frafald.
78. **Åb 1:9** Mens Johannes boede i Efesos, blev han forvist til øen Patmos.
79. **Åb 1-22** Johannes så Herren i et syn og modtog budskaber til syv menigheder i Kirken. Han nedskrev synet og sendte det til Kirken. Han så også begivenheder i de sidste dage og Guds og hans riges endelige sejr ved Frelseren Jesus Kristus.
80. **Joh 21:25** Johannes skrev sit evangelium.
81. **1 Johannes; 2 Johannes; 3 Johannes** Johannes skrev tre breve. Han forkyndte Herren og kærlighed. Han formædte de hellige til at være trofaste mod sandheden.
82. **Joh 21:20-24** Johannes blev forvandlet, så han kunne fortsætte sin mission på jorden, indtil Kristi andet komme.
83. **2 Thess 2:3** Det store frafald.

MORMONS BOG

84. **3 Nephi 11:1-26:15** Jesus Kristus besøgte folket i Amerika og underviste dem.
85. **4 Nephi 1:1-3** Hele folket blev omvendt til Herren og havde »alle ting tilfælles« (v. 3).
86. **4 Nephi 1:7-18** Folket genopbyggede deres byer. Der herskede ingen strid i landet, og der fandtes »ikke noget lykkeligere folk« (v. 16).
87. **4 Nephi 1:19** Der herskede vedvarende fred i landet. Nephi overdrog optegnelserne til sin søn Amos.

Bestå med ÆRE

Betød det egentlig noget, om jeg tog et enkelt glas til vores dimissionsfest? Ja, for jeg vidste, hvad jeg stod for.

GABRIEL GONZÁLEZ

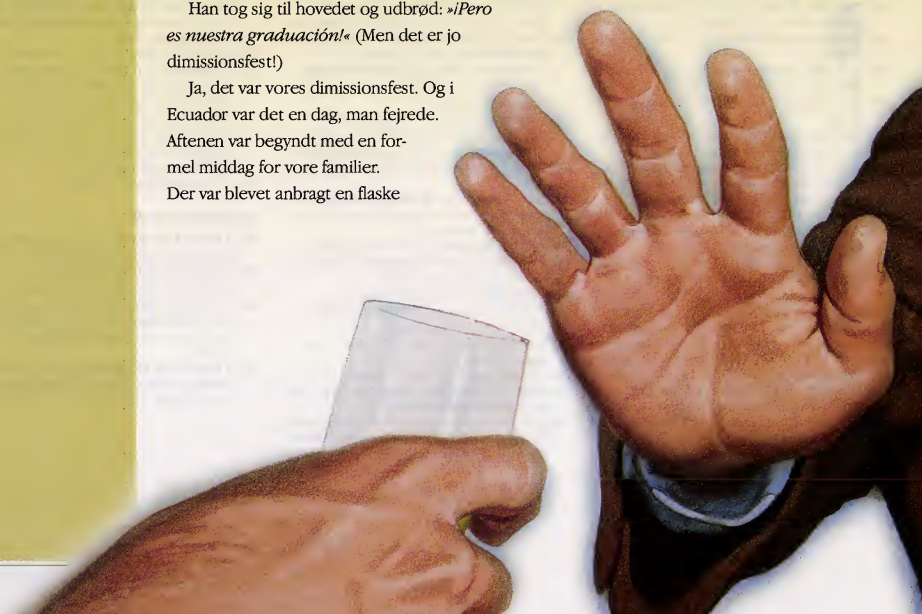
Min ven Jorge rakte hånden hen over bordet og tilbød mig en slurk af sit champagneglas. Hans tilbud overraskede mig. Han vidste, at jeg var sidste dages hellig, og at indtagelse af spiritus var imod min overbevisning. Jeg rystede høfligt på hovedet og viste, at jeg heller ikke denne gang skulle have noget.

Han tog sig til hovedet og udbrød: *«Pero es nuestra graduación!»* (Men det er jo dimissionsfest!)

Ja, det var vores dimissionsfest. Og i Ecuador var det en dag, man fejrede. Aftenen var begyndt med en formel middag for vore familier. Der var blevet anbragt en flaske

champagne midt på hvert bord, og dygtige tjenerne havde serveret et udsøgt måltid. Efter middagen dansede de af os, som lige havde bestået vores eksamen, en vals med vores far eller mor.

Senere gik forældrene hjem, og kun studenterne og vores venner var tilbage. Det var omkring midnat, at Jorge kom hen til

mig og bød mig noget af sin champagne. Jorge mente ikke, at jeg tog skade af at drikke noget denne ene gang, især ikke når man tog i betragtning, at det var vores livs store aften, og at man forventede, at alle tog sig et glas.

Jeg svarede blot: »Jeg ved godt, at det er dimissionsfest. Men det er lige meget.«

I hele min skoletid var jeg blevet opfordret til at ryge og drikke, men jeg havde altid sagt nej tak og forklaret, at min tro lærte mig, at det var skadeligt at ryge

og drikke. Efter den forklaring holdt mine venner som regel op med at nøde mig, men jeg vidste ikke, hvad de *inderst inde* mente om min afvisning.

Til min overraskelse smilede Jorge, strakte sin højre hånd frem og trykkede min. Det eneste, han sagde, var: »Det har jeg altid beundret dig for.« Og så gik han.

Da jeg senere funderede over det, der var sket den aften, huskede jeg det råd, som præsident Gordon B. Hinckley har givet os om at »stå for noget godt« (se »Tro stå til Herren«, *Stjernen*, september 1996, s. 4). I Jorges og mine andre venners øjne havde jeg stået for noget godt. Jeg blev klar over, at vi ofte tror, at vores stræben efter at gøre det rette gør os upopulære. Selv om det kan være sandt i nogle tilfælde, så bemærker folk os for det meste og betragter sidste dages hellige som mennesker, der står for noget, der er værd at beundre. ■

Gabriel González er medlem af Mount Ensign 3. (spanske) Gren i Salt Lake Stav.

LYS I MYSTIKK

Evangeliets lys vokser i Nepal, takket være unge, som har påtaget sig deres rolle som pionerer.

LYNNE S. TOPHAM

Resten af verdens øjne er Nepal mystikens land. Det kan være svært at finde på et kort, som det ligger der klemmt inde mellem Tibet og Indien. Nepal er venlighedens, skønhedens og de klare farvers land. Det er Sagarmathas land, som Mount Everest hedder her.

Det er hinduismens og buddhismens land, og et land, hvor alt, som tilbedes – klipper, træer og stenstatuer med mange arme – er smurt ind i rødt pulver og slidt af konstant

gnideri. Det betragtes som en form for respekt at gnide pulver på sådanne genstande, og ved at gnide pulveret ind beder folk i Nepal til den guddom, som repræsenteres af klippen eller træet. Den nepalesiske hilsen *namaste* betyder: »Jeg bøjer mig for guden i dig.«

Under risterrasserne midt i den travle hovedstad Kathmandu ligger en lille gren af Kirken. I et land, hvor missionærer ikke har lov til at forkynde, blomstrer denne gren med 50 aktive medlemmer. Det meste af dens fremgangs skyldes de unge mennesker,

ENS LAND

som er blevet pionerer for Kirken og kristendommen i Nepal.

Hvordan har de opnået så stor fremgang, at de i gennemsnit har 12 dåb om året, når der ikke er nogen fuldtidsmissionærer til at forkynde evangeliet? Når nepaleserne er omvendt, kan de undervise hinanden, og disse unge mennesker har ikke været bange for at tale om deres nye tro.

Søstre og venner

Hvis du spørger 13-årige Manita Maharjan om Kirken, fortæller hun dig med glæde sin historie på formfuldendt

engelsk. Da hun var syv år, boede hun i nærheden af to veninder, søstrene Usha og Sabita Thapa, som var blevet medlemmer af Kirken. De tog hende regelmæssigt med i kirke, og Manita siger, at hun altid følte sig lykkelig der. »Jeg mødte sådan en varm kærlighed fra grenens medlemmer som lille pige,« siger hun. »Da jeg blev større, lærte jeg at spille klaver, dirigere og glæde andre med mine talenter. Jeg lærte at bede og studere evangeliet. Jeg er Usha og

Sabita taknemlige for at de førte mig ind i denne lykkelige verden.« Manita er blevet den bedste elev i sin klasse i skolen, og hun har ofte sine skolekammerater med i kirke.

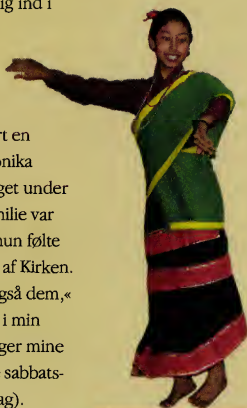
Den samme kærlighed førte snart en anden ung kvinde til evangeliet. Monika Gurung, som nu er 14, blev også taget under søstrene Thapas vinger. Hendes familie var allerede kristne, men hun siger, at hun følte en stor glæde, da hun blev medlem af Kirken. »Her elsker alle mig, og jeg elsker også dem,« siger hun. »Jeg er stadig den eneste i min familie, som er medlem, men jeg tager mine små brødre med i kirke hver eneste sabbatsdag.« (I Nepal er sabbatsdagen lørdag).

Monika er også en af de dygtigste elever i sin klasse i skolen. Hun fik lov til at holde tale om Kirken og Mormons Bog henne i skolen. Det er meget usædvanligt for skolerne her, men Monika fik lov til at fremføre sin præsentation, fordi hun er sådan en dygtig elev.

For at vise deres kærlighed til deres kultur fremfører både Monika og Manita nepalesiske folkedanse i nationaldrakter, og de gør det med ynde og professionalismisme.

Virkeligt hengivne

Dagen efter Veswengal Gharti Chhetris (kendt som G.C.) dåb,

Manita Maharjan (herover) optræder ved en talentaften i grenen. Usha Thapa, Preeti Khadgi og Manita (herover til højre) besøger Swayambhunath-templet. Monika Gurung (yderst til højre) motionerer sammen med nogle venner. Helligdomme med statuer står tæt langs denne gade i Bhaktapur (til højre).

Manita Maharjan

Usha Thapa

stille spørgsmål. I dag, hvor han er 21 år og har været medlem af Kirken i nogle få måneder, er han blevet kaldet til Unge Mænds præsident. G.C. siger: »Kirken var mere, end jeg havde ventet.« Han holder meget af tanken om evigt ægteskab, handlefrihed, visdomsordet og frelsesplanen. G.C.'s talenter er hans varme og hans menneskekærlighed, som gør han til et naturtalent til hans anden kaldelse som grensmissionær. Når man spørger ham, hvorfor han holder af at undervise om evangeliet, siger han: »Det er ikke godt at sidde inde med noget så dejligt og så ikke fortælle andre om det.«

Kærlighed synes at være den væsentligste nøgle til grenens vækst i Kathmandu.

Frem mod nye højder

Ligesom de forrevne bjerge i Himalaya mod nord, som geologisk set er forholdsvis unge

og konstant formes af naturen, formes disse unge menneskers liv af evangeliet. 16-årige Suman Shilpakar siger, at Kirken har forårsaget en vidunderlig forandring i hans liv. Han føler sig ikke længere genert og usikker. Han ved, at skrifterne rummer svarene på alle hans spørgsmål om livet.

Preeti Khadgi siger, at hun er blevet meget venligere, og hun er blevet meget glattere for at tale med andre mennesker, efter at hun er blevet medlem

af Kirken. Preeti er en af de få, hvis familie også er blevet medlemmer af Kirken. Det begyndte med hendes far, som

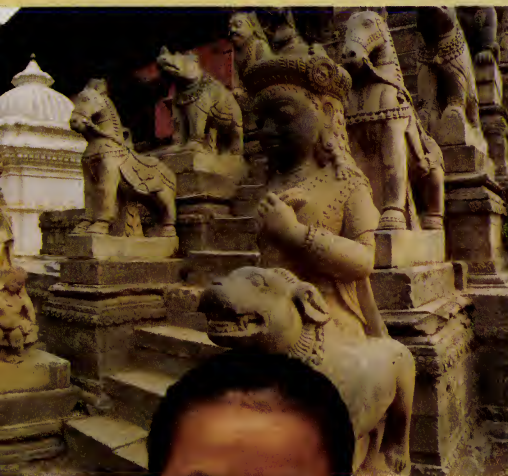
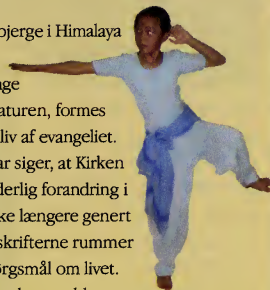

FOTO: © 2007 CORBIS CORPORATION DIGITAL STOCK

Monika Gurung

Veswengal Gharti Chhetri

var den første nepaleser, som blev døbt i Nepal, og han er nu grenspræsident.

Inden de blev medlemmer af Kirken, havde Preetis mor en drøm, hvor hun fandt en måde, hvorpå hun kunne »gøre alle sine børn til gode børn«. Familien Khadgi føler, at Kirken er virkeliggørelsen af den drøm. Preetis bror,

Pratik, tjener nu i Bangalore-missionen i Indien.

I Nepal skal eleverne bestå en tiendeklassesprøve for at kunne fortsætte i skolen. Hvis de dumper, er deres skolegang forbi. »En af mine lærere,« fortæller Preeti, »ville have, at jeg skulle komme i skole på en sabbatsdag for at studere til prøven. Jeg forklarede, at det kunne jeg ikke, fordi jeg skulle i kirke.«

»Er det nødvendigt?« spurgte han.

»Ja,« svarede Preeti. »Jeg skal undervise derhenne.« Senere bestod hun »jernprøven«, som hun kalder de strenge prøver. »Jeg bad om, at min himmelske Fader ville hjælpe mig med at huske alt det, som jeg havde lært,« siger hun.

En daglig udfordring

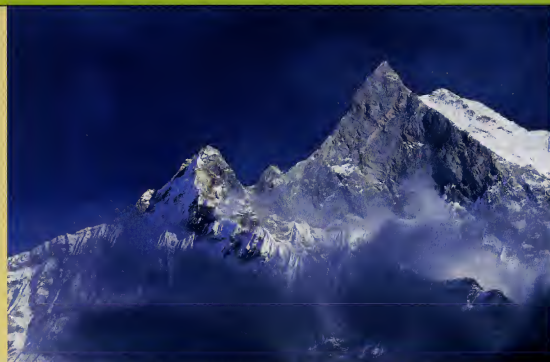
For nepalesiske familier er det at begynde dagen med te med mælk en fast tradition. I ethvert hjem og i enhver lille butik langs de smalle gader koger teen på små primusser. Det har været svært for mange af de unge omvendte at begynde at efterleve visdomsordet.

Preeti Khadgi

Deepak Shrestha

Da Deepak Shresthas storebror, som var den første missionær, der blev udsendt fra Nepal, fortalte ham, at Kirken var det bedste i verden, blev Deepak interesseret. Så udfordrede storebroderen ham til at efterleve visdomsordet. Deepak forstod snart visdommen i dette råd, fordi det »påvirker fremtiden«. Resultatet af den beslutning blev begyndelsen til Deepaks stærke og stadigt voksende vidnesbyrd om evangeliet.

Håb om Mormons Bog på nepalesisk

17-årige Bikki Sahi er blevet døbt for nylig. Og som mange andre unge sidste dages hellige her, er han den eneste i sin familie, som er medlem. Han føler meget stærkt, at han har »vælt den rette vej«. Bikki har et nyt, men smukt vidnesbyrd at bære. »Da jeg kom i Kirken første gang,

Bikki Sahi

En bæk strømmer gennem Thulogaau (yderst til venstre) nær et kloster (vist på s. 36). En gade i Bungmati (til venstre) nær Kathmandu. Preeti Khadgi (herover til venstre) fremfører en folkedans. Det sneklædte Machhapuchhare (herover). Pratik Khadgi og Bikki Sahi ved Bikkis dåb (herunder).

følte jeg en fred i hjertet,« siger han. »Det var også, som om alle problemer og sorger blev skubbet bort. Brødrene og søstre viste mig deres kærlighed og fortalte mig om Jesus Kristus og Mormons Bog. Da jeg efterlevede befalingerne, hjalp det mig til at udvikle bedre vaner, og jeg følte mig godt tilpas. Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at Mormons Bog er sand.«

Det eneste, som de unge er kede af, er, at de ikke har Mormons Bog på nepalesisk. De, der ikke er gode til engelsk, har svært ved at studere evangeliet. De er nødt til at antage det hele ved tro og lære så meget, som de nu kan i klasserne. Selv for dem, der taler engelsk næsten flydende, er det lidt af en kamp.

Selv om de unge savner en Mormons Bog på nepalesisk, fylder de deres hverdag med skole, kirke og kulturelle aktiviteter. De synger, fremfører nepalesiske danse og spiller klaver. De bowler og klatrer og har forsøgt sig med golf og tae-bo-øvelser. De udfører tjenesteprojekter og nyder samværet med venner i og uden for Kirken. De kaster sig ud i livet med stor begejstring.

Midt blandt de fantastiske bjerge og dale i Nepal lyder en klar røst. Den er ung, livskraftig og stærk. Disse unge er i sandhed ægte pionerer. De fører evangeliet frem i deres hjemland. Disse unge omvendte fortsætter med at elske folk ind i evangeliet, indtil den dag, hvor dette land slår dørene op for missionærerne.

Namaste. ■

Lynne S. Topham tjener sammen med sin mand W. Sanford Topham i Bangalore-missionen i Indien. De er medlemmer af Parowan 4. Ward i Parowan Stav i Utah.

Betroet hendes varetægt

Annette Candland Alger

En tidlig morgen i januar kørte min mand og jeg til hospitalet, hvor vores femte barn, Charlotte, skulle fødes. Jeg havde været urolig under graviditeten, og nu sagde jeg bekymret til min mand: »Sæt nu der er noget i vejen med barnet?«

»Så elsker vi hende alligevel,« sagde han trøstende.

Da min datter endelig lå ved siden af mig på fødestuen, så jeg omhyggeligt på hende. Hun så helt perfekt ud. Men da hun hurtigt blev kørt bort, spurgte jeg forskræmt: »Hvad er der

i vejen? Er der noget galt med mit barn?«

»Lægen vil tale med dig,« svarede sygeplejersken. Min mave snørede sig sammen, og min værste frygt dukkede op igen.

Da sygeplejersken kørte Charlotte væk, spurgte jeg forskræmt: »Hvad er der i vejen? Er der noget galt med mit barn?« Sygeplejersken svarede: »Lægen vil tale med dig.«

Kort efter fortalte lægen os, at vores lille baby led af Downs syndrom. Sorg, vantrø, vrede og skyldfølelse vældede op i mig.

»Hvorfor os? Hvorfor Charlotte?« spurgte jeg. Min verden syntes at have forandret sig for stedse, og jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle tackle det.

Charlottes fødsel blev begyndelsen på de vanskelige tider. Kort efter fik min svigermor et slagtilfælde; to af vore biler brød sammen; vores forretning gik skidt;

Charlotte skulle opereres i øjne, ører og hjerte; og hospitalsregningerne hobede sig op.

En dag, hvor det hele havde været særligt overvældende, tog jeg Charlotte med ind i vores soveværelse og bad en modløs bøn. »Kære himmelske Fader, det her er mere, end jeg kan bære. Vil du ikke nok hjælpe mig?« Langsomt rejste jeg mig igen og tændte for nyhederne i fjernsynet for at få lidt adspredelse.

Nyhederne drejede sig om et flystyr, hvor alle passagerer var blevet dræbt. For første gang lyttede jeg til nyhederne med helt nye ører. »En eller andens mand er omkommet i det flystyr,« tænkte jeg. »Hvis jeg kunne, ville jeg så bytte plads med hende og være enke?«

Det næste indslag handlede om en ung mand, som var blevet anholdt for narkohandel. Jeg tænkte: »Det er en eller andens søn. Ville jeg hellere være hans mor?« Den spirende forståelse fik mig til langsomt at forstå noget: Vi har alle prøvelser, som skal hjælpe os i vores udvikling.

Jeg så hen på Charlotte, og nogle ord stod klart i mit sind: »Hvorfor er du så ked af det, når din himmelske Fader har givet dig sådan en sød, lille baby at elske?« Det var mit svar. Her var ingen flystyr eller narkohandler – jeg skulle elske lille Charlotte. Min himmelske Fader havde ikke svigtet mig, men i stedet havde han betroet mig et lille barn, som havde brug for særlig omsorg. Da jeg blev klar over, hvilken tillid

han havde vist mig, mærkede jeg bitterheden svinde bort.

Charlotte har lært os meget om fred og påskønnelse. Selv om det til tider kan være hårdt, så er hun en uadskillelig del af vores familie. Hun er et glimt af himlen, som vi har fået lov at elske. ■

Annette Candland Alger er medlem af Enterprise 2. Ward i Enterprise Stav i Utah.

Jeg fandt ikke Gud – han fandt mig

Jochen A. Beisert

I 1975 var min hustru Sabine og jeg unge og nygifte og havde en søn på 16 måneder. Vi boede i Celle, som dengang lå i Hamburgmissionen i Tyskland.

Missionærer ville sikkert aldrig have fundet vores hus, som lå bag en tankstation og et autoværksted. Men de fandt mig – mens jeg sad på en bænk på togstationen en solrig dag i juni. Jeg røg sikkert en cigaret.

De to unge amerikanere præsenterede sig som repræsentanter for Kirken. Jeg kan ikke huske, hvad vi talte om, men det må have været interessant, for jeg gik med til, at de kunne besøge os den næste dag.

De kom til tiden og begyndte at tale om principper, som de fleste tror på. Både Sabine og jeg havde det godt med dem, og vi nød samtalen. Men så begyndte de at tale om Gud. Jeg fortalte dem, at jeg hverken

troede på Gud eller Jesus Kristus. Missionærerne virkede forfærdede, og de gav os en pjece, som beskrev Jesu Kristi besøg i Amerika.

Vi traf ikke nogen nye aftale, men vi læste omhyggeligt pjecen og fik det klare indtryk, at amerikanerne var hvavitte. Kristus i Amerika! Hvem i alverden havde hørt om det?

En søndag i september var vi tilfældigvis ude i nærheden af nogle venner, som vi ikke havde set længe. Vi besluttede os for at besøge dem. De var netop ved at gøre sig klar til at tage hen til deres nye kirke, som de var meget begejstrede for. Spontant besluttede vi at gå med. Vi fandt også stemningen i den lille gren indbydende, og alt det, som vi hørte, var interessant og troværdigt. Vi var ivrige efter at vende tilbage næste søndag.

Kort efter hørte vi alt om Kirken fra fuldtidsmissionærerne og medlemsmissionærerne. Bror Horst Klappert underviste gæsteklassen. Horst og hans hustru, Rotraud, havde meget til fælles med os. Vi blev gode venner, og snart blev vi inviteret overalt af Kirkens medlemmer. Vi havde mange hyggelige aftener, som var anderledes end det, vi var vant til.

En af fuldtidsmissionærerne hed ældste Max Fisher. Da vi nåede til den tredje eller fjerde lektion, bad ældste Fisher mig – mig, Jochen Beisert, som ikke troede på Gud – om at bede bøn. Netop i det øjeblik

huskede jeg noget, som jeg havde oplevet mere end ti år tidligere.

Jeg havde boet i Osnabrück i en stor boligblok, hvor næsten ingen af beboerne kendte hinanden. Jeg boede over for en ældre dame, som hed fru Köhler. En dag spurgte hun mig, om jeg kunne tråde en nål for hende. Jeg var meget glad for at kunne hjælpe, og gennem de næste par måneder kiggede jeg forbi en gang eller to om ugen for at hjælpe hende med småting eller bare snakke. Jeg var sikkert den eneste, som hun havde talt med i mange måneder.

Lige inden jeg flyttede til en anden del af byen, inviterede fru Köhler mig ind i sin lejlighed og takkede mig, fordi jeg havde trådet nålen og gjort så meget andet for hende. Så bad hun mig om at sætte mig i hendes yndlingsstol. Hun trak en skuffe ud, tog en gammel salmebog op og med sin bævende stemme sang hun tre vers af »Store Gud, vi priser dig«.

Jeg blev blød om hjertet. I det øjeblik vidste jeg med absolut visshed, at der fandtes en Gud, at han var min Fader, og at han holdt af mig. Det var en oplevelse, som

gjorde mig meget ydmyg. Jeg lovede at komme og besøge fru Köhler, så tit jeg kunne.

Fem uger senere stod jeg atter foran boligblokken og ringede på klokken. Over samtaleanlægget fortalte en ukendt stemme mig, at fru Köhler var død to uger tidligere. Jeg blev meget ked af det.

Med årene havde mit hektiske liv og livets prøvelser fået mig til at glemme denne oplevelse. Men nu

hvor jeg begyndte at bede, vendte den tilbage til mig, og jeg førte en oprigtig samtale med min himmelske Fader. Alle de tilstedeværende – vores nyomvendte venner og missionsnærerne – følte Ånden og fik tårer i øjnene. En uge senere, den 18. oktober 1975, blev jeg døbt af ældste Fisher. Sabine blev døbt af en af medlemsmissionærerne.

Da jeg modtog min patriar-kalske velsignelse cirka et år senere, sagde

Fru Köhler tog en gammel salmebog frem, og med sin bævende stemme sang hun tre vers af salmen »Store Gud, vi priser dig«.

patriarken: »Herren ønsker, at du skal vide, at du ikke fandt ham. Han søgte efter dig og fandt dig i en vis hensigt.« Patriarken kunne ikke have vidst, hvor betydningsfulde de ord var for mig.

Med tiden fik Sabine og jeg tre børn mere, som alle er opvokset i Kirken. Sammen med fru Köhler, min kære, gamle nabo, har vi al mulig grund til at synge: »Store Gud, vi priser dig.« Jeg er så taknemlig for,

at han førte mig og min familie til sandheden. ■

Jochen A. Beisert er medlem af Worms Gren i Mannheim Slav i Tyskland.

Tak, fru Pfeil

Carl Nelson

Da forretningsmøder førte mig til min barndomsby Mansfield i Massachusetts, gik jeg ind på min gamle

skoles hjemmeside på internettet. Nederst på listen over nuværende lærere stod fru Christine Pfeil, min engelsklærer fra ottende klasse, som havde spillet en stor rolle i mit liv.

Mens jeg gik i ottende klasse, medførte problemer på hjemmefronten, at jeg var meget vred og ukoncentreret om skolearbejdet. Andre lærere lagde ikke mærke til min ændrede adfærd og mine dårligere karakterer, men fru Pfeil viste personlig interesse for mig. Hun forventede altid, at jeg ydede mit bedste. Ofte skrev hun på mine opgaver: »Det kan du godt gøre bedre. Prøv igen.« Modvilligt skrev jeg så opgaven om, mens jeg tænkte: »Nå, så du vil have

noget bedre? Så skal jeg give dig noget bedre!« I hendes timer følte jeg mig intelligent og værdsat. Da jeg forlod Qualters Middle School efter ottende klasse, vidste jeg, takket være fru Pfeils tro på mig, at jeg kunne klare mig i skolen fremover.

Da jeg så hendes navn på hjemmesiden den dag, blev det pludselig meget vigtigt for mig snarest muligt at fortælle hende, hvor stor en rolle hun havde spillet i mit liv. Jeg var fast besluttet på at finde hende, så ved middagstid næste dag undskyldte jeg mig fra et forretningsmøde og skyndte mig hen til Qualters.

Jeg havde netop taget i døren til fru Pfeils klasselokale, da jeg fik øje på hende længere nede ad gangen. »Carl Nelson!« udbrød hun. »Dig har jeg ikke set i 25 år! Hvad laver du dog her?«

Jeg følte mig drevet til at overbringe mit budskab, så jeg kastede mig lige ud i det. »Jeg syntes bare, at jeg personligt måtte fortælle dig, hvor stor en rolle du har spillet i mit liv. Jeg havde det meget svært, da jeg gik i ottende klasse, men du forventede, at jeg ydede mit bedste. Meget få mennesker krævede ret meget af mig. Så vidt jeg kan se, var din tiltro til mig den væsentligste årsag til, at jeg begyndte at stole på mine egne

evner. Jeg ved ikke, hvordan mit liv ville have formet sig, hvis jeg ikke havde haft en lærer som dig.«

Men jeg talte, fik fru Pfeil tårer i øjnene. »Lad mig fortælle dig en historie,« sagde hun. »Jeg har altid gerne ville være forfatter, selv om jeg følte, at Gud ønskede, at jeg skulle undervise. I aftes følte jeg mig såret over, at jeg aldrig nogensinde havde fået nogen påskønnelse for mit arbejde. Jeg sagde til Gud,

at medmindre jeg modtog en tak i dag, ville jeg sige mit job som lærer op og begynde at skrive. Og nu kommer du så her efter alle disse år på netop denne dag – den velsignelse er næsten alt for meget!«

Fru Pfeil og jeg nåede ikke at tale meget mere. Hendes elever begyndte at dukke op, og jeg gik, mens jeg følte mig meget ydmyg over, at min himmelske Fader havde brugt mig til at hjælpe et af sine børn. Da jeg tænkte over min korte oplevelse med fru Pfeil, gjorde det dybt indtryk på mig, at uanset hvem vi er, og hvilken kirke vi tilhører, så griber vor kærlige himmelske Fader ind for at besvare vore bønner. ■

Carl Nelson er medlem af Hingham Ward i Hingham Stav i Massachusetts.

»**C**arl Nelson!«
»Dig har jeg ikke set i 25 år!«

Vidste du det?

Nauvoos hornorkester

Det var ikke alt sammen tårer og strabadser på vandrigen til Salt Lake City. De hellige var et muntert folk, trods deres omstændigheder, og de sang og dansede ved flere lejligheder under rejsen vestpå.

Fra 1842 akkompagnerede Nauvoos hornorkester, under ledelse af William Pitt, Nauvoos Legionen under dens eksercits, og de spillede også ved særlige begivenheder. Da de hellige forlod Nauvoo, sørgede orkestret for underholdning på rejsen. Mens de hellige vandrede gennem Iowa, optrådte orkestret også for de lokale indbyggere, og på den måde fik musikanterne penge og forsyninger til de trængende. Under den videre rejse vestpå, blev orkestrets medlemmer splittet for alle vinde, men Nauvoos hornorkester samledes igen i Utah og optrådte sammen en tid.

»Kom, kom, Guds folk«

De fleste af os betragter nok salmen »Kom, kom, Guds folk« som en hyldelse til pionererne. Og den blev da også skrevet af et medlem af det første pionerkompagni, som forlod Nauvoo i 1846.

William Clayton havde været bekymret for sin hustru. Han måtte efterlade hende i Nauvoo, fordi hun var gravid og derfor ikke i stand til at rejse. Da han skrev »Kom, kom, Guds folk«, havde han netop modtaget nyheden om sin søns fødsel, og han vidste, at hans familie snart skulle være sammen igen. Han skrev faktisk en ny tekst til en gammel melodi. Den nye tekst blev hurtigt populær blandt de udvandrede hellige, som trængte til opløftende musik, der kunne

hjælpe dem gennem rejsen strabadser.

Mange pionerer døde, inden rejsen var omme, men deres trofasthed skænkede os en salig dag. Det er vores ansvar at værne om deres arv af trofasthed og erklære: »Alt er vell! Alt er vell!« (*Salmer og sange*, nr. 16).

»Ligesom pionererne i 1847, som vovede sig vestpå langs en rute, der løb forholdsvis tæt på det friske,

livgivende vand i floderne ... skal vi også følge og drikke af Kristi levende vand, som forfrisker vores tro og styrker os, mens vi vandrer ad livets sti.«

Eldred M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »I har intet at frygte på rejsen«, *Sjernen*, juli 1997, s. 61.

Test din viden

1. Da de hellige forlod Winter Quarters (se L&P 136), opdelte præsident Brigham Young dem i kompagnier på hundrede, halvtreds og ti med en kaptajn for hvert kompagni. Hvad kaldtes den hovedgruppe af hellige, som præsident Brigham Young ledte?
 - a. Brigham's pionerer
 - b. Zions hær
 - c. Israels lejr

2. Hvor lang tid tager det at køre i bil fra Winter Quarters i Nebraska til Salt Lake City?
 - a. Cirka 8 timer
 - b. Cirka 15 timer
 - c. Cirka 34 timer

- Hvor lang tid tog det præsident Young og hans kompagni at vandre fra Winter Quarters til Saltsødalen?
- a. Cirka tre måneder
 - b. Cirka fem måneder
 - c. Cirka otte måneder

Sæson: 1G, 2b, 3a

Sådan anvender du *Liahona* for juli 2003

Samtaleemner

• »Følg i tro«, s. 16: Ældste Joseph B. Wirthlin minder os om, at vi står i taknemlighedsgæld til dem, der er gået forud, og han siger, at vi til dels kan betale af på den gæld ved at tjene andre. Tæl om, hvordan du og din familie kan tjene. Sæt som mål at fuldføre et bestemt tjenesteprojekt inden jeres næste familieaften. Mens I tjener, kan I tænke på, at ofre og uselvskhed knytter jer til de pionerer, som bragte ofre for at opbygge riget.

• »Bestå med ære«, s. 34: Tæl om nogle af de muligheder, vi som sidste dages hellige har for at stå for noget godt. Tæl om, hvordan vores valg kan påvirke andre positivt eller negativt.

• »Bønnens livline«, s. L2: Præsident James E. Faust fortæller om en familie, som oplevede, at en bombe faldt ned uden for deres hjem. Folkene fra sprængningskommandoen var forbløffede over, at bomben ikke var eksploderet, men familien vidste godt hvorfor. Tæl om, hvad der kan ske, når familier beder sammen.

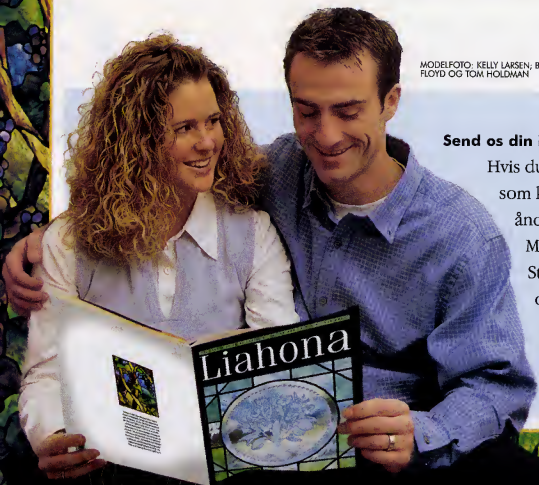
Emner i dette nummer

L=Lille <i>Liabona</i>	
Apostle	31, L4
Besøgslærerrinder	25
Bøn	L2
Eksempel	16, 34
Familieaften	48
Familieforhold	2, L2, L16
Forberedelse	22, 25
Handicap	42
Helbredelse	L7
Hjælpelærere	7
Jesus Kristus	26, L4, L7
Kirkens historie	47
Konvertering	42
Kunst	8
Lederskab	48, L4
Lydlighed	25, L14
Modgang	42
Nye Testamente, Det	31, L4, L7
Ofre	21, L10
Opstandelse	26
Pionerer	8, 16, 36, 47, L10, L13
Primary	L14
Skriftstudium	31, L14
Standarder	34
Taknemlighed	42
Templer og templetjeneste	2, 8, 22, 26, L9, L10
Tjeneste	21, 42
Tro	16, L16
Undervisning	42, 48
Verdensomspændende kirke, Den	36
Visdomsordet	34
Ægteskab	2

MODELFOTO: KELLY LARSEN; BAGGRUNDSFOTO:
FLOYD OG TOM HOLDMAN

Send os din bedste juleoplevelse

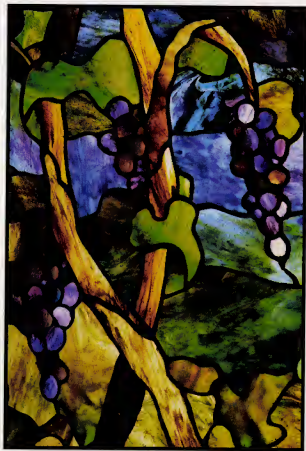
Hvis du har haft en særlig mindeværdig oplevelse med julen, som kan inspirere andre og hjælpe dem til at føle julens ånd, så fortæl os din historie. Send den til Christmas Memories, *Liabona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. Eller send os en e-mail på cur-liahona-imag@ldschurch.org. Vedlæg fulde navn, adresse, telefonnummer og ward eller gren samt stav.

Jesus underriser folket ved søens bred, af James J. Tissot

»Jesus gav sig igen til at undervise nede ved søen ... Og han lærte dem meget i lignelser« (Mark 4:1-2).

Glasmosaikkerne i templet ved Winter Quarters i Nebraska trækker på emner fra skrifterne. *Herover:* Frelseren sagde: »Jeg er vint træet« (Joh 15:5). *Forsiden:* Dette glaspanel minder os om en historie fra Det Gamle Testamente om Det Aronske Præstedømme, da »Moses ... gik ind i Vidnesbyrdets telt, havde Arons stav, staven for Levis hus, sat skud. Den havde sat skud, fået blomster og bar modne mandler« (4 Mos 17:23). Se »Glimt af historien, glimt af lys«, s. 8.